

Dat kan het niet (Dutch Edition)

Pages: 568
Format: pdf, epub
Language: Dutch

[\[DOWNLOAD FULL EBOOK PDF \]](#)

Het kan niet worden verhuld dat Macaulay werelds was in zijn gemoedsstemming, intens praktisch en ambitieus van onderscheid zodra hij zich bewust werd van zijn grote krachten, hoewel hij in zijn schooltijd zeer bescheiden was en met pensioen ging. Hij was niet religieus ingesteld, noch helemaal spiritueel ingesteld. Een alleseter is zelden eng en is zelden diepzinnig. Macaulay was geen uitzondering. Hij bewonderde Pascal, maar alleen vanwege zijn prachtige stijl en zijn scherpe ironie. Hij zag weinig in Augustinus behalve zijn uitgebreide kennis met Latijnse auteurs. Hij vermeed voorzichtig het schrijven op de Schoolmannen, of Calvin, of de grote godgeleerden van de zeventiende eeuw. Bunyan die hij bewonderde om zijn geniale en doorzichtige stijl in plaats van om zijn gevoelens. Zelfs zijn beroemde artikel over Bacon heeft een tekort aan spiritueel inzicht; het is een beschrijving van de man in plaats van een proefschrift over zijn filosofie. Macaulay's grootheid was eerder intellectueel dan moreel; en zijn mentale kracht was die van de geleerde en de retorische kunstenaar in plaats van de denker. Op zijn meesterlijke manier om feiten te verzamelen is hij nooit overtroffen; en hierin was hij zo bekwaam dat het weinig uitmaakte welke kant hij nam. Net als Daniel Webster kon hij elke partij aannemelijk doen lijken. Ongetwijfeld in de wet was hij misschien een groot voorstander geworden, had hij in plaats daarvan niet de voorkeur gegeven aan literaire compositie. Had hij in de tijd van de Griekse sofisten geleefd, dan had hij Socrates misschien verbijsterd, - niet door zijn logica, maar door zijn kennis en zijn geschiktheid voor illustratie. Macaulay betrad het Trinity College, Cambridge, in 1818, als een gezonde, robuuste jongeman van achttien, na vijf jaar training in Grieks en Latijn, de oudste zoon van Wilberforce hebben voor een schoolmaatje. Onder zijn tijdgenoten en vrienden in Cambridge waren Charles Austin, Praed, Derwent Coleridge, Hyde Villiers en Romilly; maar ik concludeer uit zijn leven door Trevelyan dat zijn vriendenkring niet zo groot was als het zou zijn geweest als hij geschikt was gemaakt voor college in Westminster of Eton. Noch op dit moment waren zijn financiële omstandigheden bemoedigend. Nadat hij zijn eerste graad had behaald, ondersteunde hij zichzelf, terwijl hij studeerde voor een fellowship, door een paar leerlingen voor £ 100 per jaar te nemen. Uiteindelijk verwierf hij een fellowship ter waarde van £ 300 per jaar, wat zeven jaar zijn belangrijkste steun was, totdat hij een regeringskantoor in Londen verkreeg. Hij zou het waarschijnlijk gemakkelijker hebben gevonden om een

fellowship te krijgen in Oxford dan in Cambridge, omdat wiskunde hem niet sympathiek was, zijn forte-zijn-talen. Hij was het meest vooraanstaand op de universiteit voor Engelse compositie en Latijnse declamatie. In 1819 schreef hij een gedicht, "Pompeii", waarmee hij de medaille van de bondskanselier verdiende, een onderscheid dat in 1821 opnieuw werd gewonnen door een gedicht over "Evening", terwijl hetzelfde jaar hem de Craven-beurs voor zijn klassieke verworvenheden bezorgde. Hij haalde zijn bachelordiploma in 1822 en werd een fellow van het Trinity College. Hij behaalde zijn fellowship echter pas in zijn derde rechtszaak, omdat hij geen

favoriet was bij degenen die prijzen en eer hadden om te schenken, vanwege zijn verwaarlozing van wetenschap en wiskunde. Als beroep, Macaulay maakte keuze van de wet, geroepen tot de bar in 1826, en bij Leeds lid van het noordelijke circuit, waarvan Brougham de leidende ster was. Maar de wet was niet zijn vreugde. Hij hield niet van zijn technische details. Hij bracht het grootste deel van zijn tijd door in zijn kamers in literaire compositie, of in de galerijen van het House of Commons, luisterend naar de debatten. Hij heeft zichzelf nooit serieus toegepast op iets dat 'tegen de stroom in ging'. Aan het Hof kreeg hij geen onderbrekingen, maar dankzij zijn gemeenschap kon hij leven door economie te beoefenen. Hij schreef ook af en toe essays - uitstekend maar niet opmerkelijk - voor Knight's Quarterly Magazine. Het was ook in dit tijdschrift dat zijn vroege gedichten werden gepubliceerd; maar hij besteedde niet veel tijd aan dit veld van brieven, hoewel hij, zoals we hebben gezegd, er ongetwijfeld in geslaagd is. Zijn poëzie, als hij nooit iets anders had geschreven, zou niet als minderwaardig worden beschouwd dan die van Sir Walter Scott, vol leven en actie, en, zoals de meeste andere dingen die hij deed, hem applaus opleveren. Jaren later voelde hij het risico zijn "Lays of Ancient Rome" te publiceren; maar aangezien hij wist wat hij kon doen en wat hij niet kon doen, of liever wat populair zou zijn, werd hij niet teleurgesteld. De gedichten werden goed ontvangen, want ze waren bij uitstek pittoresk en vitaal, maar ook sterk, mannelijk en onversierd; het rijm en de meter waren ook gelukkig. Hij had geen onduidelijkheden en de geest van zijn Lays was patriottisch en vurig en toonde zijn liefde voor vrijheid. Ik denk dat zijn "Battle of Ivry" gelijk is aan alles wat Scott schreef. Toch wordt Macaulay door de critici niet als een echte dichter beschouwd; dat wil zeggen, hij heeft geen poëzie geschreven omdat hij dat moet, zoals Burns en Byron. Zijn poëzie was niet spontaan; het was een vervaardigd artikel, - zeer goed in zijn soort, maar niet zodanig dat het hem de roem heeft gegeven die zijn proza-geschriften voor hem maakten. Het was niet, totdat zijn artikel over Milton verscheen in de Edinburgh Review in 1825, begon de grote carrière van Macaulay echter. Net als Byron werd hij op een ochtend wakker om beroemd te worden. Iedereen las en bewonderde een essay waarvan de stijl nieuw en opvallend was. "Waar heb je die stijl opgepikt?" schreef Jeffrey aan de bisschop zonder opdracht. Het overstak in schittering alles wat nog verscheen in Edinburgh of Quarterly. Brougham werd jaloers en behandelde het stijgende licht met geen grootmoedigheid of bewondering. Natuurlijk had de schrijver van zo'n ongewoon artikel als dat van Milton, waarvan de lof in ieders mond was, uitnodigingen voor het diner van vooraanstaande mensen; en deze werden het meest gretig geaccepteerd. Macaulay werd snel een sociale favoriet, zocht naar zijn briljante gesprek, wat even opmerkelijk was voor een jongeman van zesentwintig als zijn geschriften in het belangrijkste literaire tijdschrift ter wereld. Hij was niet knap en was zorgeloos gekleed; maar hij had een enorm hoofd en ruige, maar welwillende functies, die oplichtten met een eigenaardige animatie toen hij opgewonden was. Een van de eerste personen die hem opmerkte om hem aan haar tafel te verwelkomen, was Lady Holland, een volleerde maar excentrieke en onbesproken vrouw, die hem enorm heeft bewonderd. Hij was een frequente gast in het Holland House, waar bijna een halve eeuw de hoofse en vooraanstaande Lord Holland en zijn vrouw de meest vooraanstaande mannen en vrouwen van die tijd vermaakten. Dit bevredigde de buitensporige sociale ambitie van de jonge Macaulay. Hij noemt in deze brieven nauwelijks iets anders dan leeftijdsgenoten en edelen. En toch heeft hij de gemeenschap niet veroordeeld voor diegenen die hij niet respecteerde. Hij was geen parasiet of een vleier, zelfs niet van de groten, maar ontmoette hen blijkbaar op gelijke voorwaarden, als een vorst van de geest. Hij was thuis in elke kring die niet onwetend of lichtzinnig was. Hij was gemakkelijker dan geniaal, want zijn vooroordelen of intellectuele trots maakten hem onvriendelijk voor personen van middelmatigheid. Het was iets stoutmoedigs om zijn weg over te steken, want hij kwam neer als een lawine op degenen die zich tegen hem verzetten, niet zozeer in woede als in verachting. Ik vind niet dat zijn kring van literaire vrienden groot of intiem was. Hij zinspeelt zelden op Carlyle of Bulwer of Thackeray of Dickens. Hij heeft meer te zeggen over Rogers en Lord Jeffrey, en andere huisdieren van aristocratische kringen, - degenen die conventioneel favoriet waren, zoals Sydney Smith; of degenen die banketten gaven aan mensen van de mode, zoals Lord Lansdowne. Dit waren de mensen van wie hij het meest hield om mee om te gaan, die zijn retoriek luisterden vol bewondering, die zijn ijdelheid niet opwekte, en die hem iets te bieden hadden, - positie en éclat. Macaulay was geen ijdele man, noch zelfs egoïstisch; maar hij had een

enorm zelfbewustzijn, dat zijn gelijken in literaire roem irriteerde, en zo'n reus afsloeg als Brougham, die er geen idee van had zijn troon met iemand te delen, - zelfs meer aanmatigend dan Macaulay, maar menselijker. Deze nieuwe rivaal in de Edinburgh Review, waarvan Brougham lange tijd dictator was geweest, was, tot grote ergernis van Jeffrey, niet gezellig. Hij dronk tijdens een vergadering niet twee flessen, maar bewaakte zijn gezondheid en bewaarde zijn eenvoudige gewoonten. Hoewel hij met enthousiasme spreekt over de schildpad en tarbot en het hert en de korhoenders van Lord Holland, hij was tevreden als hij alleen was met een schapenkarbonade en een paar glazen sherry, of de oktober-ale van Cambridge, die deel uitmaakte van zijn behoeften als kameraad. Hij was heel exclusief, met het oog op het feit dat hij een arme man was, zonder aristocratische antecedenten of vele machtige vrienden. Buiten de klasse van rang en mode lijken zijn vrienden leidende politici van de Liberale school te zijn geweest, de stakige Whigs die geslaagd waren voor de Reform Bill, aan wie hij waar was. Op zijn waarde geschat, werden zijn gelukkigste uren doorgebracht met zijn zussen in de stille afzondering van zijn vaders bescheiden huis. Al zijn beste brieven waren voor hen; en hierin detailleerde hij zijn omgang met het grote en de pracht van hun banketten en ballen. met het oog op het feit dat hij een arme man was, zonder aristocratische antecedenten of vele machtige vrienden. Buiten de klasse van rang en mode lijken zijn vrienden leidende politici van de Liberale school te zijn geweest, de stakige Whigs die geslaagd waren voor de Reform Bill, aan wie hij waar was. Op zijn waarde geschat, werden zijn gelukkigste uren doorgebracht met zijn zussen in de stille afzondering van zijn vaders bescheiden huis. Al zijn beste brieven waren voor hen; en hierin detailleerde hij zijn omgang met het grote en de pracht van hun banketten en ballen. met het oog op het feit dat hij een arme man was, zonder aristocratische antecedenten of vele machtige vrienden. Buiten de klasse van rang en mode lijken zijn vrienden leidende politici van de Liberale school te zijn geweest, de stakige Whigs die geslaagd waren voor de Reform Bill, aan wie hij waar was. Op zijn waarde geschat, werden zijn gelukkigste uren doorgebracht met zijn zussen in de stille afzondering van zijn vaders bescheiden huis. Al zijn beste brieven waren voor hen; en hierin detailleerde hij zijn omgang met het grote en de pracht van hun banketten en ballen. zijn gelukkigste uren werden doorgebracht met zijn zussen in de stille afzondering van zijn vaders bescheiden huis. Al zijn beste brieven waren voor hen; en hierin detailleerde hij zijn omgang met het grote en de pracht van hun banketten en ballen. zijn gelukkigste uren werden doorgebracht met zijn zussen in de stille afzondering van zijn vaders bescheiden huis. Al zijn beste brieven waren voor hen; en hierin detailleerde hij zijn omgang met het grote en de pracht van hun banketten en ballen.

Macaulay's opkomst, nadat hij zijn beroemde artikel over Milton had geschreven, was snel. Het artikel zelf, hoe opvallend het ook is, moet worden toegegeven teleurstellend te zijn in zoverre het probeerde de kritieken te uiten over de andere gedichten van 'Paradise Lost' en Milton. Macaulay's genie was historisch, niet kritisch; en het essay is eerder opmerkelijk vanwege zijn herziening van de tijd van Karel I en aartsbisschop Laud, van de puriteinen en de royalisten, dan vanwege zijn literaire smaak, behalve als een briljant stuk compositie. Het was echter de pittoreske stijl van de nieuwe schrijver die de belangrijkste attractie was, en het feit dat het essay van een zo jonge man kwam. Macaulay volgde het Milton-essay met anderen over Macchiavelli, Dryden, Hallam's 'Constitutionele geschiedenis' en over de geschiedenis in het algemeen, wat met groot voordeel zijn ongewone kennis, zijn scherpe historische instinct en zijn pracht van stijl liet zien. Hij werd de populairste bijdrage aan de Edinburgh Review, die saai en zwaar begon te worden; en dit hield hem voor ogen van politici en professionele mannen.

Macaulay's ambitie was nu verdeeld tussen literatuur en politiek. Zijn eerste optreden als openbare spreker was op een jaarlijkse anti-slavernijvereenkomst in Londen, in 1826, toen hij een duidelijke indruk maakte. Hij omarmde gretig het aanbod van een zetel in het Lagerhuis, dat hem

in 1830 werd verzekerd; en zodra hij het Parlement binnenkwam, begon hij toespraken te houden, die zorgvuldig waren samengesteld en waarschijnlijk voor herdenking waren bestemd. Op een enkele grens werd hij een van de leidende redenaars van die beroemde vergadering. Sommige van zijn oraties waren meesterwerken van argumentatie en retoriek ten gunste van hervorming, en van alle liberale bewegingen in filantropie en onderwijs. Naar de mening van eminente staatslieden was hij het meest "stijgende" lid van het Huis en zeker een leider onder de Whigs te worden. Maar hij was arm, slechts ongeveer £ 500 per jaar hebben - de opbrengsten van zijn fellowship en zijn literaire producties - om zijn waardigheid als wetgever te ondersteunen en de roep van de maatschappij te beantwoorden; zodat hij in 1833 werd beloond met een kantoor in de Raad van Toezicht, dat de aangelegenheden van India reguleerde; dit verdubbelde zijn inkomen en maakte hem onafhankelijk. Maar hij wilde een kantoor waarin hij geld kon opmaken voor toekomstige onvoorziene omstandigheden. Daarom nam hij in 1834 graag zijn zetel in het Parlement op en aanvaardde de situatie van een lid van de Hoge Raad van India, met een salaris van £ 10.000 per jaar, £ 7000 waarvan hij jaarlijks bleef sparen; zodat hij aan het einde van vier jaar, toen hij terugkeerde naar Engeland, een rijke man was geworden, of op zijn minst onafhankelijk, met vrije tijd om te doen wat hij wilde.

In India, als voorzitter van de Raad van Onderwijs, als juridisch adviseur van de Raad, en bij het opstellen van een code van strafwetten voor dat deel van het rijk, was hij erg nuttig, - hoewel de nieuwe code feitelijk was te theoretisch fijn om praktisch te zijn, en werd nooit in werking gesteld. Zijn persoonlijke gezonde gevoel was gelijk aan zijn industrie en zijn talenten, en hij behield zijn gezondheid door strenge gewoonten van matigheid. Zelfs in dat tropische land presenteerde hij een sterk contrast met de vale, gemene ambtenaren waarmee hij omringd was, en keerde na verloop van tijd terug naar Engeland in perfecte gezondheid, een van de meest robuuste mannen, in staat tot onbepaald werk, wat nooit leek te werken vermoeit hem.

Maar in Calcutta, evenals in Londen, gebruikte hij zijn vrije tijd schriftelijk voor de Edinburgh Review en gaf hij een immense impuls aan de verkoop, waarvoor hij ruimschoots werd beloond. Brougham klaagde bij Jeffrey dat zijn essays te veel ruimte innamen in de Review, maar de politiek redacteur wist wat voor zijn interesse en populariteit was. Macaulay's lange artikelen van soms meer dan honderd pagina's werden zonder een gerucht ontvangen; en elk artikel dat hij schreef voegde toe aan zijn roem, omdat hij altijd zijn best deed. Zijn essays in 1830 over Southey en Montgomery, en een in 1831 over Croker's editie van Boswell's Life of Johnson, waren woeste, vernietigende aanvallen, zelfs wreed en verpletterend, - het onthullen van Macaulay's enorme krachten van scheldwoorden en meedogenloze kritiek, maar weerspiegelt weinig krediet op zijn instelling of zijn oordeel. Zijn Hampden (1831) en zijn Burleigh (1832) blijven een van zijn mooiste en meest inspirerende historische schilderijen. Zijn eerste essay over Heer Chatham (1834) is een opmerkelijk stuk van karakterisering; de ene op Sir James Mackintosh (1835) is een meest acute en briljante historische kritiek; die op Lord Bacon (1837) is opvallend en beroemd geworden, maar toont Macaulay's tekort aan filosofisch denken, behalve dat hij sofistich van geest is; en het artikel over Sir William Temple (1837) - echt een geschiedenis van Engeland tijdens het bewind van Willem III -- is prima. die op Lord Bacon (1837) is opvallend en beroemd geworden, maar toont Macaulay's tekort aan filosofisch denken, behalve dat hij sofistich van geest is; en het artikel over Sir William Temple (1837) - echt een geschiedenis van Engeland tijdens het bewind van Willem III -- is prima. die op Lord Bacon (1837) is opvallend en beroemd geworden, maar toont Macaulay's tekort aan filosofisch denken, behalve dat hij sofistich van geest is; en het artikel over Sir William Temple (1837) - echt een geschiedenis van Engeland tijdens het bewind van Willem III -- is prima.

Macaulay's verblijf in India, wat betreft politieke ambitie, was misschien een vergissing. Het trok hem terug uit een arena waarin hij als parlementair redenaar tot grote onderscheiding en invloed kon zijn opgestaan. Hij was misschien een tweede vos, die hij leek in de onstuimigheid van zijn retoriek, als hij Fox's talenten ook als debater had bezeten. Toch was hij geen geboren leider van mannen. Als parlementair redenaar was hij simpelweg een spraakmakende persoon, zoals de Unitaire minister Fox, of die nog steeds knapere man de Quaker Bright, die beiden grote retorici waren. Het is waarschijnlijk dat hij zelf zijn ware sfeer begreep, die van een literair mens, - een historische criticus, aantrekkelijk voor intelligente mensen in plaats van geleerde pedanten aan de universiteiten.

Het is dan, als een man van letters in plaats van als een politicus, dat onze auteur zijn verheven faam verdient. Respectabel als lid van het Lagerhuis, of als jurist in India bij het opstellen van een wetboek, maar noch als staatsman, noch als jurist was hij op zijn juiste plaats. De leiders van zijn partij hebben misschien zijn oratorium bewonderd en geprezen, maar ze wilden iets praktischer dan oraties, - ze wilden de controle over mannen; en dus eiste de regering een code die de achting van advocaten zou afdwingen en tegemoet zou komen aan de behoeften van India in plaats van een compositie die goed zou lezen. Maar als historische criticus en een lichtgevende schrijver had Macaulay geen meerdere - een feit dat niemand beter wist dan hijzelf.

In 1838, toen hij terugkeerde uit India, waar hij zichzelf beschouwde als in eervolle ballingschap, had Macaulay een fortuin van £ 30.000 voor hem verzameld, meer dan een competentie. Dit, toegevoegd aan de erfenis van £ 10.000 die hij had ontvangen van zijn oom, generaal Macaulay, verzekerde hem onafhankelijkheid en vrije tijd om zijn literaire werk voort te zetten, wat van het grootste belang was voor elke andere overweging. Als er zowel van plezier als ambitie ooit een man was geweest die hart en ziel en lichaam had gewijd aan een literaire carrière, dan was het Macaulay. Noch zou hij nu een politiek ambt aanvaarden dat de hartstocht van zijn leven ernstig verstoorde. Nog minder zou hij zijn tijd verspillen aan de diners van de grote, niet langer voor hem een

novum. Hij was van nature sociaal van aard en hield van praten en controversen, met een buitengewone lichaamsbouw die in staat is de rijkste gerechten te verteren, en van het verdragen van de vermoeienissen en ceremoniën van het modieuze leven; maar zelfs de geneugten van het banket en van de gecultiveerde samenleving, tot velen louter ontspanning, werden opgeofferd aan zijn voorliefde voor boeken, - voor hem het grootste en meest ware gezelschap, vooral toen ze hem introduceerden aan het leven en de manieren van voorbije leeftijden, en om contact te maken met de meesters van de wereld.

Om te ontspannen gaf Macaulay de voorkeur aan lange wandelingen; lounge rond de boekenstalletjes; bezoek de bezienswaardigheden van Londen met zijn nichtjes; nodig zijn intieme vrienden uit voor eenvoudige diners in The Albany; zich amuseren met kleinigheden, vooral in gezelschap van degenen die hij het best liefhad, in de huiselijke kring van zijn familieleden, die hij altijd met de meest vertrouwde en aanhankelijke sympathie behandelde, - zodat terwijl zij van hem hielden en vereerden, zij geen idee hadden dat "Oom Tom" was een geweldige man. Zijn meest interessante brieven waren aan zijn zussen en nichtjes, wier vermaak en welzijn hij voortdurend in

het oog had, en die meer voor hem waren dan de hele wereld. Hij schreef inderdaad niet veel brieven behalve zijn familie, zijn uitgevers en zijn intieme vrienden, die maar weinigen waren, gezien het aantal personen dat hij moest ontmoeten.

Het verbaast me dat Macaulay's omgang met vooraanstaande auteurs zo beperkt was. Hij zag er heel weinig van; maar terwijl hij niet miste om met hen te praten toen hij tussen hen in werd gegooid, en de beleefdheden des levens hoog te houden, zelfs met degenen die hij zeer niet leuk vond, kan ik geen enkel bewijs zien dat hij de maatschappij zocht van degenen die als genial werden beschouwd als zijn gelijken. Hij hield van Milman en Mackintosh en Napier en Jeffrey en Rogers, en een paar anderen; maar zijn innige omgang was voornamelijk beperkt tot deze en tot zijn familie.

Macaulay's roem was echter substantieel gegrond en gebouwd. Sydney Smith's geestige karakterisering van hem is het vermelden waard:

"Ik heb altijd zijn grootheid geprofeteerd vanaf het eerste moment dat ik hem zag, toen een heel jonge en onbekende man op het noordelijke circuit." Er zijn geen grenzen aan zijn kennis, zowel kleine als grote dingen, hij is als een rijbroek in een rij.

"Ja, ik ben het er mee eens, hij is zeker aangenamer sinds zijn terugkeer uit India. Zijn vijanden hebben misschien al eerder gezegd (hoewel ik dat nooit heb gedaan) dat hij te veel praatte; maar nu heeft hij af en toe flitsen van stilte die zijn gesprek volkomen heerlijk maken. Maar wat is veel beter en belangrijker dan dit alles, dat ik Macaulay als onverdraaglijk beschouw. Je zou tevergeefs linten, sterren, kousenbanden, rijkdom, titel voor hem kunnen leggen. Hij heeft een eerlijke, oprechte liefde voor zijn land; en de wereld kon hem niet omkopen om haar belangen te negeren.

Macaulay besteedde nu verschillende weken van elk jaar aan reizen, waarbij hij verschillende delen van Engeland en het continent bezocht, terwijl hij door de stemming werd getroffen. In het najaar van 1838 bezocht hij Italië, het leek voor de eerste keer en was natuurlijk betoverd. Hij waardeerde het natuurlijke landschap, maar was er niet enthousiast over; het maakte ook geen diepe indruk op hem, behalve het moment. Hij hield het liefst om steden en plaatsen te bezoeken die waren ingewijd door klassieke associaties.

Toen hij in Rome was, ontving Macaulay van Lord Melbourne het aanbod van het ambt van rechteradvocaat; maar hij wees het zonder aarzelen af. Het salaris van £ 2500 was niets voor een geleerde die al een comfortabele onafhankelijkheid had; en de plichten die de situatie oplegde, waren niet alleen niet sympathiek, maar zouden ook zijn literaire arbeid verstoren.

In februari 1839 keerde hij terug naar Londen; en nu was de druk van zijn politieke vrienden om weer deel te nemen aan het openbare leven groter dan hij kon weerstaan. Hij werd in het parlement gekozen als een van de leden uit Edinburgh en gaf zijn gebruikelijke steun aan zijn partij. In september werd hij Oorlogssecretaris, met een zetel in het Whig-kabinet onder Lord Melbourne. Dientengevolge schortte hij een tijdje zijn literaire taken op, waarbij hij het bedrijf van zijn afdeling leidde met lovenswaardige industrie, maar zonder enthousiasme. In de zitting van 1840 en 1841, tijdens de boze discussies over de registratie van stemmen in Ierland, gaf hij het bewijs dat hij had geprofiteerd van de zware juridische opleiding die hij had ontvangen van zijn werk in India. Tijdens deze jaren vond hij tijd om enkele recensies te schrijven, waarvan de ene op Lord Olive de meest prominente was.

Het grote onderwerp van politieke agitatie in deze periode was de intrekking van de maïswetten. De Whig-leiders hadden de ernst verloren die hun grote inspanningen had gekenmerkt toen zij de Reform Bill van 1832 droegen, en waren meer onverschillig voor verdere hervormingen dan geschikt voor hun kiezers; zodat, in een gevaarlijke financiële crisis in 1841, de richting van de publieke zaak in handen viel van de Tories, onder Sir Robert Peel. Deze grote man redde de natie niet alleen van zijn fiscale schaamtegevoelens, maar was overtuigd door de argumenten van Cobden dat hij de korenwetten moest intrekken en voerde die grote hervorming door, tot afschuw van zijn partij en tot zijn eeuwige roem. Ik heb deze periode meer in het algemeen behandeld in een ander deel van deze serie. [2]

[2] Beacon Lights of History: European Leaders.

Macaulay was niet erg ontroerd door de val van de bediening waartoe hij behoorde, en hervatte graag zijn literaire arbeid, - de eerste vruchten van zijn vrije tijd waren een essay over Warren Hastings, een metgezel van die op Clive.

Deze Oost-Indische essays vormen het meest pittoreske en grafische verslag van Britse veroveringen in dat oude land dat aan het publiek is gegeven. Macaulay's grondige kennis van de grond, en zijn literaire bronnen, stelde hem in staat om de duizelingwekkende successen van Clive en Hastings te schetsen; zodat de carrières van die uitmuntende militaire leiders en commerciële rover-staatslieden, bij het veiligstellen voor hun land de controle over een verre provincie groter dan Frankrijk, en bij het verrijken van het Britse rijk en zichzelf voorbij alle precedenten in verovering, prachtig voor altijd worden afgebeeld.

Macaulay had nu appartementen genomen in The Albany, op de tweede verdieping, waar hij zijn grote bibliotheek uithaalde, en waar hij comfortabel vijftien jaar woonde. Zijn artikel over Warren Hastings werd gevolgd door dat van Frederic de Grote. Zijn talrijke artikelen in de Edinburgh Review waren nu zo populair geworden dat er in een aparte vorm een

grote vraag naar hen was. Vreemd genoeg, zoals in het geval van Carlyle, was het in Amerika dat de publieke waardering voor deze essays eerst de vorm van boekpublicatie kreeg; en Macaulay's "Miscellanies" werden gepubliceerd in Boston in 1840, en in Philadelphia in 1842. Toen deze volumes naar Engeland gingen, werden ze voor Macaulay's eigen bescherming heruitgegeven

door Longman, herzien door de auteur in 1843, en verkregen een onmiddellijke en immense verkoop, - het bereiken van honderdtwintigduizend exemplaren in Engeland, - hetgeen de roem en het inkomen van Macaulay heeft vergroot. Maar hij was nooit tevreden met de afwerking van zijn eigen producties; het enige dat hem leek te troosten, was dat de laatste essays beter waren dan de eerste. Naast zijn werk voor de Edinburgh, was de uitgave van een deel van zijn gedichten in 1842, die ook enthousiast werd ontvangen door zijn bewonderaars. Zijn laatste opmerkelijke essays waren een ridderlijk artikel over Madame D'Arblay (januari 1843); een volledig charmant verslag van Addison en het verstand van de regeerperiode van koningin Anne (juli 1843); een interessante recensie van de Memoires van Barère, de Franse revolutionair en schrijver (april 1844); en tenslotte een tweede artikel over Lord Chatham (oktober 1844), dat als fijner wordt beschouwd dan het eerste dat twintig jaar eerder werd geschreven.

Gedurende een groot deel van de tijd dat Macaulay zijn recensies bleef schrijven, met een snelheid van ongeveer twee in een jaar, was hij een actief lid van het Parlement, sprak hij vaak over het Lagerhuis en verdiende hij de dankbaarheid van het land door zijn liberale en verlichte standpunten, met name die met betrekking tot het recht van Unitariërs op hun kapellen, op de uitgebreide geldsubsidie

die aan het Ierse rooms-katholieke Maynooth College is gegeven, en op de uitbreiding van auteursrechten. Hij sprak zelden zonder een zorgvuldige voorbereiding. Zijn toespraken waren krachtig en goed. In het hogere veld van het debat, echter, zoals we al hebben aangegeven, was hij niet succesvol. In 1845 ging Sir Robert Peel met pensioen, de Whigs kwamen opnieuw aan de macht; en in 1846 accepteerde Macaulay het kantoor van Paymaster of the Forces, omdat zijn taken relatief licht waren en zijn literaire arbeid niet veel zouden bemoeilijken, terwijl het £ 2000 per jaar aan zijn inkomen toevoegde. Tijdens de zitting van 1846 en 1847, nog steeds in het Parlement, sprak hij slechts vijf keer, hoewel het Parlement altijd bereid was naar hem te luisteren.

In het jaar 1847 werd de versterking van de Scotch Church tot stand gebracht, en in de bitterheid die Macaulay veroorzaakte, verloor Macaulay zijn populariteit bij zijn inwoners van Edinburgh. Hij leek onverschillig tegenover hun zaken; hij beantwoordde hun brieven onregelmatig en met bijna minachtende korthed. Hij had geen sympathie met de radicalen die op dat moment een groot aantal stemmen beheersten, en hij weigerde een bijdrage te leveren aan verkiezingskosten. Hij was vooral opgeslorpt in zijn geschiedenis en had veel van zijn interesse in de politiek verloren. Het gevolg was dat hij niet werd herkozen en niet ongewild met pensioen ging naar het privé-leven.

Macaulay concentreerde nu al zijn energie op de Geschiedenis, die zijn gedachten, zijn studies en zijn pen grotendeels in de rest van zijn leven bezette. De eerste twee delen werden gepubliceerd in het laatste deel van 1848; en de verkoop was immens en overtreft die van elk historisch werk in de geschiedenis van de literatuur en komt in de buurt van de verkoop van de romans van Sir Walter Scott. De populariteit van het werk was niet beperkt tot geleerden en staatslieden en critici, maar het werd evenzeer bewonderd door gewone lezers; en niet alleen in Engeland en Schotland, maar in de Verenigde Staten, Frankrijk, Nederland, Duitsland en andere landen.

De arbeid besteed aan deze boeken was enorm. De auteur bezocht persoonlijk bijna alle plaatsen in Engeland en Ierland waar de gebeurtenissen die hij overleverde, plaatsvonden. Hij doorzocht de archieven van de meeste regeringen van Europa en alle bibliotheken waartoe hij toegang kon krijgen, openbaar en privé. Hij werkte twaalf uur per dag, en produceerde toch gemiddeld slechts twee afgedrukte pagina's per dag, - dus zorgvuldig was hij bij het verifiëren van zijn feiten en bij het regelen van zijn materialen, schrijven en herschrijven totdat er geen verdere verbetering kon worden aangebracht.

Dit boek was niet alleen het resultaat van zijn onderzoek van de laatste vijftien jaar van zijn leven, maar van zijn algemene lezing gedurende bijna vijftig jaar, toen hij alles wat hij las herinnerde. Thackeray zegt: "Hij leest twintig boeken om een

zin te schrijven, hij reist honderd mijl om een

beschrijving te maken." De omvang en exactheid van zijn kennis waren niet alleen geweldig, maar bijna ongelooflijk. De heer Buckle verklaarde dat Macaulay volkomen accuraat was in alle feiten die Buckle zelf had onderzocht om zijn 'History of Civilization' te schrijven; en zo bijzonder was hij in de selectie van woorden dat hij nooit een zin liet doorgaan totdat hij zo goed was als hij maar kon. "Hij dacht er maar weinig over om een

paragraaf te reconstrueren," zegt zijn biograaf, "in het belang van een gelukkige illustratie." Hij onderwierp zich aan de meest vermoeiende mechanische saaiheid bij het corrigeren van zijn proefbladen. De helderheid van zijn denken te midden van de overdaad van zijn kennis werd in zijn geschriften gerepresenteerd door een opmerkelijke beknoptheid van uitdrukking. Zijn korte, krachtige zinnen zijn compact met feiten, maar rijk aan kleur. Zijn terseness is vergeleken met die van Tacitus. Zijn macht van condensatie, geschiktheid van zin en bijnaam, en onverzettelijke industrie maakte hem een

meester in retorisch effect, in het gebruik van zijn veelzijdige leren voor de illustratie van zijn thema's. maar toch rijk van kleur. Zijn terseness is vergeleken met die van Tacitus. Zijn macht van condensatie, geschiktheid van zin en bijnaam, en onverzettelijke industrie maakte hem een

meester in retorisch effect, in het gebruik van zijn veelzijdige leren voor de illustratie van zijn thema's. maar toch rijk van kleur. Zijn terseness is vergeleken met die van Tacitus. Zijn macht van condensatie, geschiktheid van zin en bijnaam, en onverzettelijke industrie maakte hem een

meester in retorisch effect, in het gebruik van zijn veelzijdige leren voor de illustratie van zijn thema's.

Zodra zijn laatste proefblad naar de drukker was gestuurd, viel Macaulay terstond in het lezen van een reeks historici van Herodotus naar beneden, om zijn geschriften met die van hem te meten. Thucydides verwoestte vooral al de verwaandheid die natuurlijk zou ontstaan

uit zijn onbegrensde populariteit, zoals uitgedrukt in elke sociale en literaire cirkel, evenals in de Reviews. Net als Michael Angelo was deze Engelsman nooit tevreden met zijn eigen producties; en de enige troost die hij ondervond in de onmogelijkheid om zijn ideaal te realiseren was in de vergelijking die hij maakte met zijn eigen werken met soortgelijke door hedendaagse auteurs. Toen was hij tevreden; en verscheen toen pas in zijn brieven en dagboek dat opgewekte, zelfvoldane gevoel dat ontstond uit het bewustzijn dat hij een van de meest gelukkigste auteurs was die ooit had geleefd. Er was niets cynisch in zijn gevoel van superioriteit, maar een gematigde zelfbewering en zelfvertrouwen dat alleen de mensen deed glimlachen, - zoals toen Lord Palmerston opmerkte dat 'hij wenste dat hij even zeker was van iets als Tom Macaulay van was alles.' Dit zelfvertrouwen veroorzaakte zelden tegenstand, behalve wanneer hij positief was over dingen buiten zijn sfeer. Hij schreef en sprak verstandig en helder over financiële en sociale kwesties, over kunst, over poëzie en het drama, over filosofie en theologie; maar over deze onderwerpen was hij geen autoriteit met specialisten. Met andere woorden, hij wist bij wijze van spreken niet alles diepgaand, maar slechts oppervlakkig; toch was hij in de geschiedenis, in het bijzonder de Engelse geschiedenis, diepgaand in analyse en ook briljant in het vertellen van feiten,

Macaulay was echter niet altijd consistent met zijn eigen theorieën. Hij geloofde bijvoorbeeld sterk in de vooruitgang van de maatschappij en van de beschaving. Hij zag de enorme kloof tussen de negende en de negentiende eeuw, en de onmiskenbare vooruitgang die, sinds de tijd van Hildebrand, de wereld had gemaakt in kennis, in de kunsten, in vrijheid en in het comfort van het leven, hoewel het tij van de vooruitgang had zijn eb en vloed in verschillende tijdperken en landen. Maar toen hij zijn oog op Amerika richtte, waar misschien de grootste vooruitgang was geboekt in de geschiedenis van de wereld binnen vijftig jaar, zag hij niets dan melancholische tekenen van anarchie en verval, - tekenen die de ineensstorting van de vrijheid voorspiegelen en de triomf van onwetendheid en misdrijf. Zo schrijft hij in 1857 aan een Amerikaanse correspondent:

daarom zijn de ontevredenen terughoudend. Maar bij jullie is de meerderheid de regering en hebben de rijken, die altijd in een minderheid zijn, absoluut de genade. De dag zal komen dat de menigte mensen, die geen van allen meer dan een half ontbijt hebben gehad, of meer dan een half diner verwacht te hebben, een wetgevende macht zal kiezen. Is het mogelijk om te twijfelen aan welke soort wetgevende macht zal worden gekozen? Aan de ene kant is een staatsman het prediken van geduld, respect voor verworven rechten, strikte naleving van het openbare geloof; en aan de andere kant een demagoog die tekeer gaat over de tirannie van kapitalisten en woekeraars, en vraagt

waarom iemand champagne mag drinken en in een rijtuig mag rijden, terwijl duizenden eerlijke mensen gebrek hebben aan benodigdheden: welke van de twee kandidaten zal waarschijnlijk de voorkeur genieten van een arbeider die zijn kinderen hoort huilen om meer brood? Er zal, vrees ik, plundering zijn. De plundering zal het leed vergroten; de nood zorgt voor nieuwe spoliation. Er is niets om je tegen te houden; je grondwet is al het zeilen en geen anker. Of beschaving of vrijheid zal vergaan. Ofwel Caesar of Napoleon zal de teugels van de regering met een sterke hand grijpen, of je republiek zal net zo angstig worden geplunderd en verwoest door barbaren in de twintigste eeuw als het Romeinse Rijk in de vijfde was. "

Ik ontken niet dat er veel kracht is in Macaulay's redenering en profetie. De geschiedenis wijst naar verval en verderf wanneer de openbare deugd is weggevlucht en de regering in handen van demagogen is; want hun heerschappij is ooit opgevolgd door militaire overweldigers die de beschaving inderdaad hebben bewaard, maar ten koste van de vrijheid. Toch is deze redenering niet alleen van toepassing op Amerika, maar ook op Engeland, vooral omdat ze, door de hervormingswet en de daaropvolgende decreten van het Parlement, de poorten heeft geopend voor een uitbreiding van het kiesrecht, dat nu universeel dreigt te worden. De verkondiging van het volk - de uitgebreide bevoegdheden van het individu onder de bescherming en controle van het gemenebest - is de Angelsaksische bijdrage tot vooruitgang. Het is gevaarlijk. Dus is alle kracht totdat het gebruik ervan wordt geleerd. Maar er is geen achterwaartse stap mogelijk;

Macaulay zelf was een van de meest prominente Engelse staatslieden en redenaars, in 1830, 1831 en 1832, om te pleiten voor de uitbreiding van het kiesrecht en de toename van volks vrijheden. Al zijn geschriften staan

aan de kant van de vrijheid in Engeland; en allen staan

in oppositie met het Toryisme dat zo triomfantelijk was tijdens het bewind van George III. Waarom had hij vertrouwen in het Engelse volk van Engeland, en toch zo weinig laten zien in het Engelse volk van Amerika? Hij geloofde in politieke en sociale vooruitgang voor zijn eigen landgenoten; waarom zou hij twijfelen aan het nut van hetzelfde in andere landen? Als vandalisme het lot van Amerika is, waar onderwijs, het enige echt conservatieve element, meer verspreid is dan in Engeland, waarom zou het dan niet evenzeer triomferen in dat land als de massa's politieke macht hebben gekregen, zoals ze zeker ooit zullen doen? , en zelfs snel, als het beleid dat wordt ingehuldigd door Gladstone is om te triomferen? Voor Engeland had Macaulay onbegrensde hoop, omdat hij geloofde in vooruitgang, - in vrijheid, in onderwijs, in de beschavende invloed van machines, in het toenemende comfort van het leven door de voortdurende toename van welvaart onder de middenklasse, en vooral door de macht van het christendom, ondanks de tegenstellingen van sekten, de aanvallen van ruwe filosofen, socialisten, anarchisten, wetenschappers en atheïsten, van het ene einde van het christendom tot het andere. Waarom zou hij niet evenveel vertrouwen hebben in de Amerikaanse beschaving, die ondanks oorlogen en stakingen en commerciële nood en politieke corruptie nog een opmerkelijke vooruitgang heeft geboekt vanaf de tijd van Jefferson, de apostel van gelijkheid, tot op de dag van vandaag, zoals vooral gezien in de vermenigvuldiging van scholen en hogescholen, in een onbelemmerde en waakzame pers, en in de actieve welwillendheid van de rijken bij de oprichting van elk soort instelling om ellende en gebrek te lenigen? De waarheid is dat hij, net als de meest ontwikkelde Engelsen van zijn tijd, - en te veel zelfs van onze tijd, - een stille minachting koesterde voor de Amerikanen, voor hun literatuur en hun instellingen; en daarom was hij niet alleen inconsistent in de principes die hij bepleitte, maar toonde hij aan dat hij niet geëmancipeerd was, met al zijn leren, van vooroordelen waarover hij had moeten schamen. voor hun literatuur en hun instellingen; en daarom was hij niet alleen inconsistent in de principes die hij bepleitte, maar toonde hij aan dat hij niet geëmancipeerd was, met al zijn leren, van vooroordelen waarover hij had moeten schamen.

Naarmate de tijd vorderde op Macaulay's sterke grondwet, gaf hij zowel politiek als de

maatschappij op in de boeiende belangstelling die hij in zijn geschiedenis op zich nam, zichzelf opsloot in zijn bibliotheek en soms maanden voorbij liet gaan zonder enige uitnodiging aan een sociale bijeenkomst te accepteren. Niemand was ooit meer ontevreden over de samenleving. Hij misgunde zijn tijd zelfs als hij werd verleid door de roep van vriendschap. Toen bezoekers in zijn hol doordrongen, boog hij ze met ironische beleefdheid. Hij had geen gunsten van vrienden of vijanden, want hij weigerde een politiek ambt en was even onafhankelijk als rijkdom of roem hem kon maken. In 1849 werd hij Lord Rector van de Universiteit van Glasgow en de acclamatie na zijn toespraak was buitengewoon. Lord John Russell gaf Macaulay's broer John een waarde van £ 1100. Macaulay zelf kreeg het hoogleraarschap Geschiedenis aangeboden in Cambridge. In één jaar ontving hij voor de eerste editie van zijn derde en vierde deel van de geschiedenis, gepubliceerd in 1855, £ 20.000 in een enkele cheque van Longman. Op de leeftijd van negenenveertig schrijft hij in zijn dagboek: "Ik heb geen reden tot klagen, - verdraagzame gezondheid, competentie, vrijheid, vrije tijd, dierbare familieleden en vrienden, en een zeer grote literaire reputatie."

Met al deze welvaart, zette Macaulay nu zijn rijtuig natuurlijk op. Hij dineerde vaak met de koningin, en was volgens Engelse begrippen een groot man, meer zelfs van zijn rijkdom en sociale positie dan van zijn succes in brieven. Lord John Russell drong er bij hem op aan om een

zitplaats in zijn kabinet te aanvaarden, maar 'ik zei hem', schrijft Macaulay, 'dat ik er geen nut van zou hebben, - dat ik geen debater was, dat het te laat was om er een te worden; dat mijn humeur, smaak en literaire gewoonten hetzelfde voorkomen.' Hij werd echter ertoe aangezet opnieuw lid te worden van het Parlement en werd in 1852 opnieuw gekozen voor Edinburgh, dat zich berouwde van de afwijzing van hem in 1847. Maar hij drong aan op volledige onafhankelijkheid om te stemmen zoals hij wilde. Hij beschouwde deze herintreding in het openbare leven als een groot persoonlijk offer, omdat het de verschijning van zijn volgende twee delen van de geschiedenis zou kunnen uitstellen. Zijn verkiezing werd echter met grote toejuiching ontvangen. Zelfs professor Wilson, de meest conservatieve van Scotch Tories, stemde op hem. Het was geen partijoverwinning, maar puur een persoonlijke triomf.

Een ernstige ziekte volgt nu, - een zwakte van het hart, van de gevolgen waarvan Macaulay een paar jaar later stierf. Hij trekt zich terug naar Clifton en geeft zichzelf over aan gezond worden, bezoekt Barley Wood en rijdt in zijn privékoets naar het interessantste landschap in het westen van Engeland. Maar hij was nooit meer perfect, ook al bleef hij aan zijn geschiedenis werken. Zijn intieme vrienden zagen de verandering in hem met droefheid, maar hijzelf was sereen en onbevredigend. Hoewel hij leed onder een onderdrukking van de borst, richtte hij zich nog steeds op grote gelegenheden tot het Huis. Zijn hoofd was duidelijk, maar zijn stem was zwak. De laatste toespraak die hij hield was namens de onafhankelijkheid van de Schotse kerk. De stam van het Lagerhuis bleek te groot te zijn voor zijn nu verzwakte grondwet. "Noch kon hij voor zichzelf en zijn vrienden verbergen, "zegt Trevelyan," dat het een zware verspilling was, terwijl de heerschappij van Anne nog steeds ongeschreven bleef, opdat hij zijn karige voorraad van kracht zou verteren in de saaie en uitputtende routine van het politieke bestaan; wacht hele avonden voor de stemming, en dan ... 's morgens om drie uur 's morgens door de sneeuwbrigade van een dooi van februari naar huis sjouwt. 'Daarom bespaarde hij zichzelf als parlamentslid en zorgvuldig zijn krachten gemanipuleerd om aan zijn boek te werken. Hij gaf zichzelf meer tijd voor zijn jaarlijkse vakantie, maar zou schrijven wanneer hij kon over de onderwerpen die zijn leven in beslag namen. Hij inspanningen waren te streng voor zijn kracht, maar hij werkte door, en nog moeilijker en harder. voor hem om zijn schaarse voorraad van kracht te consumeren in de saaie en uitputtende routine van het politieke bestaan; wacht hele avonden voor de stemming, en dan ... 's

morgens om drie uur' s morgens door de modder van een dooi van februari naar huis sjouwt. 'Daarom bespaarde hij zichzelf als parlementslid en zorgvuldig zijn krachten gemanipuleerd om aan zijn boek te werken Hij gaf zichzelf meer tijd voor zijn jaarlijkse vakantie, maar zou schrijven wanneer hij kon over de onderwerpen die zijn leven in beslag namen.Hij inspanningen waren te streng voor zijn kracht, maar hij werkte door, en nog moeilijker en harder. voor hem om zijn schaarse voorraad van kracht te consumeren in de saaie en uitputtende routine van het politieke bestaan; wacht hele avonden voor de stemming, en dan ... 's morgens om drie uur' s morgens door de modder van een dooi van februari naar huis sjouwt. 'Daarom bespaarde hij zichzelf als parlementslid en zorgvuldig zijn krachten gemanipuleerd om aan zijn boek te werken Hij gaf zichzelf meer tijd voor zijn jaarlijkse vakantie, maar zou schrijven wanneer hij kon over de onderwerpen die zijn leven in beslag namen.Hij inspanningen waren te streng voor zijn kracht, maar hij werkte door, en nog moeilijker en harder. en zorgvuldig zijn krachten gemanipuleerd om aan zijn boek te werken. Hij gaf zichzelf meer tijd voor zijn jaarlijkse vakantie, maar zou schrijven wanneer hij kon over de onderwerpen die zijn leven in beslag namen. Zijn inspanningen waren te zwaar voor zijn kracht, maar hij werkte door en nog harder en harder. en zorgvuldig zijn krachten gemanipuleerd om aan zijn boek te werken. Hij gaf zichzelf meer tijd voor zijn jaarlijkse vakantie, maar zou schrijven wanneer hij kon over de onderwerpen die zijn leven in beslag namen. Zijn inspanningen waren te zwaar voor zijn kracht, maar hij werkte door en nog harder en harder.

Eindelijk, op 25 november 1855, stuurde Macaulay de laatste twintig bladzijden van zijn geschiedenis naar de drukker en werd een oplage van vijftwintigduizend besteld. Binnen een generatie werden honderdveertigduizend exemplaren van het werk alleen in het Verenigd Koninkrijk verkocht. Zes rivaliserende vertalers waren bezig om het in Duits te veranderen; en het werd gepubliceerd in de Poolse, de Deense, de Zweedse, de Italiaanse, de Franse, de Nederlandse, de Spaanse, de Hongaarse, de Russische en de Boheemse talen, om maar te zwijgen van de immense verspreiding in de Verenigde Staten. Een dergelijke buitengewone literaire populariteit ging gepaard met grote eer. In 1857 werd Macaulay een British Peer en verkozen tot Lord High Steward van het stadje Cambridge. De academies van Utrecht, München en Turijn verkozen hem tot erelidmaatschap. De koning van Pruisen maakte hem lid van de Orde van Verdienste. Oxford verleende hem de graad van Doctor in het Burgerlijk Recht, en hij werd gekozen tot president van de Filosofische Instelling van Edinburgh. Hij kon weinig meer hebben op het gebied van academische en bestuurlijke onderscheidingen.

De falende gezondheid van Macaulay dwong hem nu om zijn zetel in het Lagerhuis neer te leggen. Het werd ook wenselijk geacht voor hem om zijn appartementen in The Albany, die hij vijftien jaar had bezet, te ontruimen, zodat hij misschien meer met pensioen en misschien meer op zijn gemak zou zijn. Zijn vrienden selecteerden, op aanraden van Dean Milman, een huis in Kensington, waarvan de kamers klein waren, behalve de bibliotheek, die op een prachtig gazon, versierd met bloemen en struiken, opende; het heette Holly Lodge en was erg afgelegen en aantrekkelijk. Hier werden zijn laatste dagen doorgebracht, in de gemeenschap van zijn nichten en een paar toegewijde vrienden, en in het uitdelen van eenvoudige ziekenhuizen. Zijn favoriete vorm van entertainment was het ontbijt, waarbij zijn gasten tot twaalf uur zouden blijven hangen, betoverd door zijn gesprek, want zijn geest vertoonde geen tekenen van verval.

Vanuit dit charmante toevluchtsoord verscheen Lord Macaulay zelden in de Londense samenleving. Er gingen jaren voorbij zonder dat hij zelfs uitnodigingen accepteerde. Af en toe een nacht in het huis van een vriend in het land, een of twee nachten in Windsor Castle, en een of twee

bezoeken aan de zetel van Lord Stanhope in Kent om zijn prachtige bibliotheek te raadplegen, waren de enige bezoeken die Macaulay in de loop van de jaar. Hij had altijd een hekel aan bezoeken in privé-huizen, veel liever hotels, waar hij vrij kon zijn van het conventionele leven.

Macaulay was altijd voorzichtig in zijn uitgaven en verspeelde niets om het plezier van de naastenliefde te genieten, - want hij gaf vrijgevig, vooral aan behoeftige en ongelukkige letterkundigen. Eens gaf hij £ 100 aan een totale vreemdeling die zijn hulp smeekte. In zijn huishouden werd hij vereerd, want hij was de vriendelijkste en meest attente meesters, terwijl zijn familieleden hem absoluut aanbaden. Thuis maakte hij geen aanspraak op de voorrechten van het genie; hij had weinig eccentricities; hij bemoeide zich nooit met de geneugten van anderen; hij stopte nooit zijn advies in of eiste dat zijn eigen opvattingen of voorkeuren zouden worden geraadpleegd; hij was vooral voorzichtig om de gevoelens van degenen met wie hij leefde niet te verwonden. Kinderen waren zijn vreugde en troost. Over hen leek hij een onbegrensde invloed te hebben. Hij zou de halve dag doorbrengen met het spelen met hen, en in het bedenken van nieuwe games voor hun afwisseling. Een van zijn genoegens was om ze mee te nemen naar de bezienswaardigheden van Londen. Zijn sympathieën waren snel en vrijgevig; hoewel blijkbaar zo cynisch in zijn mening over boeken, werd hij altijd getroffen door elke aanraking van pathos, zelfs tot tranen toe.

Het was moeilijk voor Macaulay om te beseffen dat de tijd was aangebroken dat hij dat gedeelte van de Engelse geschiedenis waarmee hij bekend was meer dan welke andere levende man dan ook, onverteld moest laten; maar hij onderwierp zich aan het onvermijdelijke zonder te klagen. Hij had gedaan wat hij kon. Zelfs toen hij werd gedwongen zijn dagelijkse taak op te geven, bleef zijn liefde voor lezen; een boek was zijn troost voor het laatst. Hij had geen uitgebreide kennis van de werken van enkele van de beste schrijvers van zijn eigen generatie, verkozen de klassieke auteurs van de oudheid, en van Engeland in de tijd van Anne. Hij genoot niet van Coleridge of Carlyle of Buckle of Ruskin, of van een schrijver die leek te dwingen originaliteit van stijl te zoeken, in weerwil van de oude en conservatieve kanunniken. Hij gaf de voorkeur aan Miss Austen aan Dickens. Hij voelde dat hij een grote schuld had aan de meesters van vroeger tijden, die de perfectie van stijl heeft bereikt, voor zover deze kan worden bereikt. Zelfs de Engelse schrijvers van het bewind van Anne zijn, naar zijn mening, nooit overtroffen. Zijn bewondering voor Addison was onbegrensd. Dryden en Pope waren voor hem grotere dichters dan wie dan ook die hen zijn opgevolgd. Zo'n dichter als Tennyson of Wordsworth deed hij alsof hij het niet begreep. Hij wilde een transparante helderheid van expressie. Browning zou voor hem een

gruwel zijn geweest. Hij verachtte de poëzie van zijn eigen tijd, met zijn bijbehorende zinnen, zijn onbekendheid en zijn vreemde meters. Zijn eigen poëzie was zo direct als Homer, zo simpel als Chaucer, en even grafisch als Scott. Dryden en Pope waren voor hem grotere dichters dan wie dan ook die hen zijn opgevolgd. Zo'n dichter als Tennyson of Wordsworth deed hij alsof hij het niet begreep. Hij wilde een transparante helderheid van expressie. Browning zou voor hem een

gruwel zijn geweest. Hij verachtte de poëzie van zijn eigen tijd, met zijn bijbehorende zinnen, zijn onbekendheid en zijn vreemde meters. Zijn eigen poëzie was zo direct als Homer, zo simpel als Chaucer, en even grafisch als Scott. Dryden en Pope waren voor hem grotere dichters dan wie dan ook die hen zijn opgevolgd. Zo'n dichter als Tennyson of Wordsworth deed hij alsof hij het niet begreep. Hij wilde een transparante helderheid van expressie. Browning zou voor hem een

gruwel zijn geweest. Hij verachtte de poëzie van zijn eigen tijd, met zijn bijbehorende zinnen, zijn onbekendheid en zijn vreemde meters. Zijn eigen poëzie was zo direct als Homer, zo simpel als Chaucer, en even grafisch als Scott.

In 1859, Macaulay verzonnen om opnieuw te bezoeken de Engelse meren en de westelijke hooglanden, waar hij werd ontvangen met grote verering, overal herkend op stoomboten en treinstations. Maar zijn opgewektheid was nu verdwenen, hoewel hij zich inspande om aangenaam te zijn. In december van dit jaar stopte hij met schrijven in zijn dagboek. De artsen deden alsof ze dachten dat hij beter was, maar flauwvallen pasten zich aan. Met Kerstmis zei hij maar weinig en hij viel voortdurend in slaap. Zijn familieleden schenen niet te denken dat hij direct gevaar liep, maar het einde was nabij. Hij stierf zonder pijn en werd begraven in de abdij van Westminster op 9 januari 1860, omdat hij voor pallets de meest illustere mannen in Engeland had. Hij rust in de Poet's Corner, te midden van de graven van Johnson en Garrick, Handel en Goldsmith, Gay en Addison,

En wat is deze roem? Het is niet dat van een filosofische historicus als Guizot, want zijn geschiedenis wordt niet gekenmerkt door diepgaande generalisaties of zelfs doordachte reflecties. Hij was geen gerechtshistoricus zoals Hallam, die trachtte de waarheid alleen te presenteren; want hij was een partizaan, vol partijvooroordelen. Evenmin was hij een historicus als Ranke, die de verborgen feiten van een verre periode opruimde en de scherpzinnige diplomatie van vervlogen tijden onthulde. Macaulay was een groot historisch schilder van de realistische school, wiens foto's nooit werden overtroffen, of zelfs geëvenaard, voor levendigheid en interesse. In deze klasse van historici onderscheidt hij zich alleen en weergaloos, de meest opwindende en de meest interessante van alle historici die de manieren, de gebeurtenissen en de karakters van een vroegere tijd hebben afgeschilderd, - nooit per ongeluk saai, maar vermoeiend of helemaal niet alleen door zijn rijkdom aan illustratie en de overdadige kleur van zijn kleuren. Hij is de Titiaan van woordschilderkunst en zal als zodanig leven als die onsterfelijke colorist. Critici kunnen zeggen wat ze willen over zijn retoriek, over zijn gedeeltelijke verklaringen, over zijn gebrek aan inzicht in diepgaande filosofische vragen; maar als een schilder die zijn figuren opviel op het historische doek met unieke levendigheid, kan Macaulay als een van de grote meesters van de literaire compositie worden beschouwd, zolang de Engelse taal maar wordt gesproken of geschreven. Dit was het vonnis uitgesproken door de Engelse natie in het algemeen; en haar grote politieke en literaire leiders uitten en bevestigden het, toen zij hem fortuin en roem gaven, verhieven hem tot de adelstand, hem sterren en titels geschonken,

Shakespeare; OF, DE DICHTER. [3]

1564-1616.

DOOR RALPH WALDO EMERSON.

Grote mannen onderscheiden zich meer door bereik en reikwijdte dan door originaliteit. Als we de originaliteit verlangen die bestaat uit het weven, zoals een spin, hun web van hun eigen ingewanden; in het vinden van klei en het maken van stenen en het bouwen van het huis; geen geweldige mannen zijn origineel. Evenmin bestaat waardevolle originaliteit in het niet-gelijkenis met andere mannen. De held is in de pers van ridders en de vele gebeurtenissen; en ziende wat mensen willen en hun verlangen delen, voegt hij de noodige lengte van het zicht en van de arm toe om op het gewenste punt te komen. Het grootste genie is de man met de grootste schulden. Een dichter is geen rammelaar-brein, zeggend wat het meest komt en, omdat hij alles zegt, eindelijk iets goeds zegt; maar een hart in harmonie met zijn tijd en land. Er is niets grilligs en fantastischs in zijn productie, maar lief en treurig serieus,

[3] Herdrukt van "Representative Men," met toestemming van de heren HOUGHTON, MIFFLIN en CO., Uitgevers van de werken van Emerson.

De Genius van ons leven is jaloers op individuen en zal geen individuele grote hebben, behalve door de generaal. Er is geen keuze voor genie. Een geweldige man wordt op een goede morgen niet wakker en zegt: "Ik ben vol van het leven, ik zal naar de zee gaan en een Antarctisch continent vinden: vandaag zal ik de cirkel vierkant maken: ik zal plantkunde plunderen en een nieuw voedsel vinden voor de mens: ik heb een nieuwe architectuur in mijn gedachten: ik voorzie een nieuwe mechanische kracht: 'nee, maar hij bevindt zich in de rivier van de gedachten en gebeurtenissen, gedwongen door de ideeën en behoeften van zijn tijdgenoten. Hij staat waar alle ogen van mensen naar een kant kijken, en hun handen wijzen allemaal in de richting waarin hij moet gaan. De kerk heeft hem opgevoed te midden van riten en pracht en praal, en hij voert het advies uit dat haar muziek hem gaf, en bouwt een kathedraal die nodig is door haar gezangen en processies. Hij vindt een oorlog woedend: hij onderricht hem, door trompet, in barakken, en hij verbetert de instructie. Hij vindt twee graafschappen die betasten om steenkool, of bloem, of vis, van de plaats van productie naar de plaats van consumptie te brengen, en hij slaat op een spoorweg. Elke meester heeft zijn materialen verzameld en zijn kracht lag in zijn sympathie met zijn mensen en in zijn liefde voor de materialen die hij heeft gemaakt. Wat een machtseconomie! en wat een compensatie voor de korthed van het leven! Alles is in zijn hand gedaan. De wereld heeft hem tot dusverre op weg geholpen. De mensheid is voor hem uitgegaan, de heuvels verzonken, de holten opgevuld en de rivieren overbrugd. Mannen, naties, dichters, handwerkslieden, vrouwen, allen hebben voor hem gewerkt en hij gaat hun werk in. Kies een ander ding, uit de lijn van de neiging, uit het nationale gevoel en geschiedenis, en hij zou alles voor zichzelf moeten doen: zijn krachten zouden bij de eerste voorbereidingen worden besteed. Grote geniale kracht, zou je bijna zeggen, bestaat in helemaal niet origineel zijn; in het volledig ontvankelijk zijn, in het laten van de wereld alles doen, en het lijden van de geest van het uur om ongehinderd door de geest te gaan.

De jeugd van Shakespeare viel in een tijd waarin het Engelse volk voor dramatische vermakelijkheid imponeerde. Het hof nam gemakkelijk aanstoot aan politieke toespelingen en probeerde ze te onderdrukken. De puriteinen, een groeiende en energieke partij, en de religieuzen onder de anglicaanse kerk, zouden hen onderdrukken. Maar de mensen wilden ze. Buurten, huizen zonder daken en buitenruimtes op boerenmarkten waren de gereedschappen van

flanerende spelers. De mensen hadden deze nieuwe vreugde geproefd; en aangezien we nu niet konden hopen kranten te onderdrukken, - nee, niet door de sterkste partij, - kon ook geen koning, prelaat of puritein, alleen of verenigd, een orgel onderdrukken dat ballad, episch, krant, caucus was, lezing, Punch en bibliotheek, op hetzelfde moment. Waarschijnlijk hebben koning, prelaat en puritein er een eigen rekening in gevonden. Het was door alle oorzaken geworden, een nationaal belang, - geenszins opvallend, zodat een of andere grote geleerde erover dacht om het in een Engelse geschiedenis te behandelen, - maar niet minder, omdat het goedkoop was en in geen geval, zoals een bakkerswinkel. Het beste bewijs van zijn vitaliteit is de menigte schrijvers die plotseling in dit veld brak: Kyd, Marlow, Greene, Jonson, Chapman, Dekker, Webster, Heywood, Middleton, Peele, Ford, Massinger, Beaumont en Fletcher.

Het veilige bezit, door het podium, van de publieke opinie, is van het grootste belang voor de dichter die er voor werkt. Hij verliest geen tijd in luie experimenten. Hier wordt het publiek en de verwachting voorbereid. In het geval van Shakspeare is er nog veel meer. Op het moment dat hij Stratford verliet en naar Londen ging, bestond een groot aantal toneelstukken van alle data en schrijvers in manuscript en werden ze op hun beurt op de planken geproduceerd. Hier is het verhaal van Troje, dat het publiek een deel van elke week hoort dragen; de dood van Julius Caesar en andere verhalen uit Plutarchus, waar ze nooit moe van worden; een plank vol Engelse geschiedenis, van de kronieken van Brut en Arthur tot de koninklijke Henries, die mannen gretig horen; en een reeks van droevige tragedies, vrolijke Italiaanse verhalen en Spaanse reizen, die alle prentices van Londen weten. Alle massa is door elke toneelschrijver met meer of minder vaardigheid behandeld en de promter heeft de bevuilde en gescheurde manuscripten. Het is nu niet meer mogelijk om te zeggen wie ze het eerst heeft geschreven. Ze zijn al zo lang eigendom van het theater, en zoveel opkomende genieën hebben ze vergroot of veranderd, een toespraak of een hele scène toegevoegd, of een nummer toegevoegd, dat niemand meer aanspraak kan maken op auteursrechten in dit nummerwerk. Gelukkig wil niemand dat. Ze zijn op die manier nog niet gewenst. We hebben weinig lezers, veel toeschouwers en luisteraars. Ze hadden de beste leugen waar ze zijn. het invoegen van een spraak of een hele scène, of het toevoegen van een liedje, dat niemand meer copyright kan claimen in dit getallenboek. Gelukkig wil niemand dat. Ze zijn op die manier nog niet gewenst. We hebben weinig lezers, veel toeschouwers en luisteraars. Ze hadden de beste leugen waar ze zijn. het invoegen van een spraak of een hele scène, of het toevoegen van een liedje, dat niemand meer copyright kan claimen in dit getallenboek. Gelukkig wil niemand dat. Ze zijn op die manier nog niet gewenst. We hebben weinig lezers, veel toeschouwers en luisteraars. Ze hadden de beste leugen waar ze zijn.

Shakespeare, net als zijn kameraden, stelde de massa van oude toneelstukken voor de afvalvoorraad, waarin elk experiment vrijuit kon worden beproefd. Als het prestige dat zich over een moderne tragedie uitstrekt bestond, had niets kunnen worden gedaan. Het ruwe warme bloed van het levende Engeland circuleerde in het stuk, zoals in straat-ballads, en gaf het lichaam dat hij wilde aan zijn luchtige en majestueuze verbeeldingskracht. De dichter heeft een grond nodig in de volkstraditie waarop hij kan werken, en die, opnieuw, zijn kunst kan bedwingen binnen de gepaste gematigdheid. Het houdt hem vast aan het volk, levert een fundament voor zijn bouwwerk, en in het leveren van zoveel werk aan zijn hand gedaan, laat hem op zijn gemak en in volle kracht voor de audaciteiten van zijn verbeelding. Kortom, de dichter heeft zijn legende te danken aan het beeld dat de tempel te danken heeft. Sculptuur in Egypte en in Griekenland groeide op in ondergeschiktheid aan de architectuur. Het was het sieraad van de tempelmuur: eerst een ruw reliëf gesneden op frontons, toen werd het reliëf krachtiger en werd een hoofd of een arm geprojecteerd van de muur; de groepen zijn nog steeds opgesteld met verwijzing naar het gebouw, dat ook dient als een frame om de figuren te houden; en toen ten slotte de grootste

vrijheid van stijl en behandeling werd bereikt, droeg het heersende genie van de architectuur nog steeds een bepaalde kalmte en continentie in het standbeeld op. Zodra het beeld voor zichzelf was begonnen en zonder verwijzing naar de tempel of het paleis, begon de kunst af te nemen: freak, extravagantie en tentoonstelling namen de plaats in van de oude matigheid. Dit evenwichtwiel, dat de beeldhouwer vond in de architectuur, de levensgevaarlijke prikkelbaarheid van poëtisch talent gevonden in de geaccumuleerde dramatische materialen die de mensen al gewoon waren,

In feite lijkt het erop dat Shakspeare schulden in alle richtingen verschuldigd was, en in staat was om alles wat hij vond te gebruiken, en de hoeveelheid schuldenlast kan worden afgeleid uit de moeizame berekeningen van Malone met betrekking tot de Eerste, Tweede en Derde Delen van Henry VI ., waarin, "van de 6.043 regels, werden 1.771 geschreven door een schrijver die aan Shakspeare voorafgaat, 2.373 door hem, op de grondvesten gelegd door zijn voorgangers, en 1.899 waren geheel van hemzelf." En het voortgaande onderzoek laat nauwelijks een enkel drama na van zijn absolute uitvinding. De zin van Malone is een belangrijk stuk externe geschiedenis. In Henry VIII. Ik denk dat ik duidelijk het uitsnijden van de originele rots zie waarop zijn eigen fijnere laag is gelegd. Het eerste stuk werd geschreven door een superieure, bedachtzame man met een boosaardig oor. Ik kan zijn lijnen markeren en hun cadans goed kennen. Zie de monoloog van Wolsey en de volgende scène met Cromwell, waar in plaats van de meter van Shakspeare, waarvan het geheim is dat de gedachte het deuntje construeert, zodat lezen voor de zin het beste het ritme naar voren brengt, - hier zijn de lijnen geconstrueerd op een gegeven deuntje, en het couplet heeft zelfs een spoor van preekstoelwelsprekendheid. Maar het stuk bevat onmiskenbare eigenschappen van Shakspeare's hand en sommige passages, als het verslag van de kroning, zijn als handtekeningen. Wat vreemd is, is het compliment voor koningin Elizabeth in het slechte ritme. en het vers heeft zelfs een spoor van preekstoelwelsprekendheid. Maar het stuk bevat onmiskenbare eigenschappen van Shakspeare's hand en sommige passages, als het verslag van de kroning, zijn als handtekeningen. Wat vreemd is, is het compliment voor koningin Elizabeth in het slechte ritme. en het vers heeft zelfs een spoor van preekstoelwelsprekendheid. Maar het stuk bevat onmiskenbare eigenschappen van Shakspeare's hand en sommige passages, als het verslag van de kroning, zijn als handtekeningen. Wat vreemd is, is het compliment voor koningin Elizabeth in het slechte ritme.

Shakespeare wist dat traditie een betere fabel levert dan welke uitvinding dan ook. Als hij enige kredietwaardigheid van het ontwerp verloor, vergrootte hij zijn middelen; en op die dag werd onze petulante vraag naar originaliteit niet zozeer gedrukt. Er was geen literatuur voor het miljoen. De universele lezing, de goedkope pers, was onbekend. Een groot dichter die verschijnt in ongeletterde tijden, absorbeert in zijn sfeer al het licht dat overal uitstraalt. Elk intellectueel juweel, elke bloem van gevoel is het zijn fijne taak om zijn volk te brengen; en hij komt zijn geheugen gelijk waarderen met zijn uitvinding. Hij is daarom weinig bezorgd om zijn gedachten; hetzij door vertaling, hetzij door traditie, hetzij door reizen in verre landen, hetzij door inspiratie; uit welke bron ook, ze zijn even welkom in zijn kritiekloze publiek. Nay, hij leent heel dichtbij huis. Andere mannen zeggen zowel goede dingen als hij; alleen zeggen ze veel dwaze dingen en weten ze niet wanneer ze verstandig hebben gesproken. Hij kent de schittering van de ware steen en plaatst hem op een hoge plaats, waar hij hem ook vindt. Zo is de gelukkige positie van Homer misschien; van Chaucer, van Saadi. Ze voelden dat alle humor hun verstand was. En ze zijn bibliothecarissen en historiciografen, evenals dichters. Elke romancer was erfgenaam en distributeur van alle honderd verhalen van de wereld, - En ze zijn bibliothecarissen en historiciografen, evenals dichters. Elke romancer was erfgenaam en distributeur van alle honderd verhalen van de wereld, - En ze zijn bibliothecarissen en historiciografen, evenals dichters. Elke

romancer was erfgenaam en distributeur van alle honderd verhalen van de wereld, -

"Presentatie Thebes 'en Pelops' line

And the tale of Troy goddelijk."

De invloed van Chaucer is opvallend in al onze vroege literatuur; en meer recent zijn niet alleen Pope en Dryden aan hem onderworpen, maar in de hele samenleving van Engelse schrijvers is een grote niet-erkende schuld gemakkelijk te traceren. De een is gecharmeerd van de weelde die zoveel gepensioneerden voedt. Maar Chaucer is een enorme lener. Chaucer lijkt, blijkbaar, continu door Lydgate en Caxton te zijn getrokken van Guido di Colonna, wiens Latijnse romance van de Trojaanse oorlog op zijn beurt een compilatie was van Bares Phrygius, Ovidius en Statius. Dan zijn Petrarca, Boccaccio en de Provençaalse dichters zijn weldoeners; de Romaunt van de Roos is slechts een verstandige vertaling van William of Lorris en John of Meung; Troilus en Creseide, van Lollius van Urbino; The Cock and the Fox, uit de Laïs van Marie; The House of Fame, uit het Frans of Italiaans; en arme Gower gebruikt hij alsof hij slechts een steenoven of steengroeve was om zijn huis te bouwen. Hij steelt door deze verontschuldiging, - dat wat hij neemt niet de moeite waard is waar hij het vindt en het grootste waar hij het verlaat. In de literatuur is het praktisch een soort van regel geworden, dat een man die eenmaal in staat was tot origineel schrijven, het recht heeft om voortaan naar goeddunken van de geschriften van anderen te stelen. Het denken is eigendom van hem die het kan onderhouden en van hem die het adequaat kan plaatsen. Een zekere onhandigheid markeert het gebruik van geleende gedachten; maar zodra we hebben geleerd wat we ermee moeten doen, worden ze de onze. In de literatuur is het praktisch een soort van regel geworden, dat een man die eenmaal in staat was tot origineel schrijven, het recht heeft om voortaan naar goeddunken van de geschriften van anderen te stelen. Het denken is eigendom van hem die het kan onderhouden en van hem die het adequaat kan plaatsen. Een zekere onhandigheid markeert het gebruik van geleende gedachten; maar zodra we hebben geleerd wat we ermee moeten doen, worden ze de onze. In de literatuur is het praktisch een soort van regel geworden, dat een man die eenmaal in staat was tot origineel schrijven, het recht heeft om voortaan naar goeddunken van de geschriften van anderen te stelen. Het denken is eigendom van hem die het kan onderhouden en van hem die het adequaat kan plaatsen. Een zekere onhandigheid markeert het gebruik van geleende gedachten; maar zodra we hebben geleerd wat we ermee moeten doen, worden ze de onze.

Dus alle originaliteit is relatief. Elke denker is retrospectief. Het geleerde lid van de wetgevende macht, in Westminster of in Washington, spreekt en stemt voor duizenden. Toon ons het kiesdistrict, en de nu onzichtbare kanalen waarmee de senator bewust gemaakt wordt van hun wensen; de menigte van praktische en wetende mannen, die hem door middel van correspondentie of gesprek hem met bewijsmateriaal, anekdotes en schattingen voeden, en het zal zijn fijne houding en weerstand van iets van hun indrukwekkendheid beroven. Terwijl sir Robert Peel en meneer Webster stemmen, zo denken Locke en Rousseau, voor duizenden; en zo waren er fonteinen rondom Homer, Manu, Saadi of Milton, waaruit zij putten; vrienden, minnaars, boeken, tradities, spreekwoorden, - allen kwamen om - die, als ze gezien werden, het wonder zouden verminderen. Sprak de bard met gezag? Voelde hij zich door een andere metgezel overtroffen? De aantrekkingskracht is op het bewustzijn van de schrijver. Zit er eindelijk een Delphi in zijn borst om te vragen over een gedachte of ding, of het waarlijk waar is, ja of nee? en om antwoord te hebben, en daarop te vertrouwen? Alle schulden die zo'n man zou kunnen aangaan met een andere geest, zouden zijn bewustzijn van originaliteit nooit verstoren; want de bediening van boeken en andere geesten is een vleugje rook voor de meest privé-realiteit waarmee hij heeft

gesproken. en om daarop te vertrouwen? Alle schulden die zo'n man zou kunnen aangaan met een andere geest, zouden zijn bewustzijn van originaliteit nooit verstoren; want de bediening van boeken en andere geesten is een vleugje rook voor de meest privé-realiteit waarmee hij heeft gesproken. en om daarop te vertrouwen? Alle schulden die zo'n man zou kunnen aangaan met een andere geest, zouden zijn bewustzijn van originaliteit nooit verstoren; want de bediening van boeken en andere geesten is een vleugje rook voor de meest privé-realiteit waarmee hij heeft gesproken.

Het is gemakkelijk in te zien dat wat het beste door genie in de wereld wordt geschreven of gedaan, geen werk van een mens was, maar kwam door brede sociale arbeid, toen er duizend als één werkten, die dezelfde impuls delen. Onze Engelse bijbel is een prachtig exemplaar van de kracht en muziek van de Engelse taal. Maar het werd niet door één man gemaakt, of in één keer; maar eeuwen en kerken brachten het tot in de perfectie. Er was nooit een tijd dat er geen enkele vertaling bestond. De Liturgie, bewonderd om zijn energie en pathos, is een bloemlezing van de vroomheid van eeuwen en naties, een vertaling van de gebeden en vormen van de katholieke kerk, - deze ook verzameld, in lange periodes, van de gebeden en meditaties van elke heilige en heilige schrijver over de hele wereld. De Groot maakt dezelfde opmerking met betrekking tot het Onze Vader, dat de afzonderlijke clausules waaruit het is samengesteld al in gebruik waren in de tijd van Christus, in de rabbijnse vormen. Hij koos de goudkorrels uit. De nerveuze taal van de Common Law, de indrukwekkende vormen van onze rechtbanken en de precisie en substantiële waarheid van de wettelijke onderscheidingen, zijn de bijdragen van alle scherpzinnige, vastberaden mannen die hebben geleefd in de landen waar deze wetten regeren. De vertaling van Plutarch krijgt zijn voortreffelijkheid door vertaling op vertaling te zijn. Er was nooit een tijd dat er geen tijd was. Alle echt idiomatische en nationale zinnen worden bewaard en alle anderen worden achtereenvolgens uitgekozen en weggegooid. Zoiets als hetzelfde proces was al lang geleden aan de gang met de originelen van deze boeken. De wereld neemt vrijheden met wereldboeken. Vedas, Aesop's Fables, Pilpay, Arabian Nights, Cid, Iliad, Robin Hood, Scottish Minstrelsy, zijn niet het werk van alleenstaande mannen. Bij de samenstelling van dergelijke werken denkt de tijd, denkt de markt, de metselaar, de timmerman, de koopman, de boer, de boer, allemaal voor ons. Elk boek levert zijn tijd met één goed woord; elke gemeentelijke wet, elke handel, elke dwaasheid van de dag; en de generieke katholieke genie die niet bang of beschaamd is om zijn originaliteit te danken aan de originaliteit van allen, staat met het volgende tijdperk als de schrijver en belichaming van de zijne.

We moeten de onderzoeken van antiquairs en de Shakspeare Society bedanken voor het vaststellen van de stappen van het Engelse drama, van de mysteries gevierd in kerken en door kerkmensen, en de definitieve onthechting van de kerk, en de voltooiing van seculiere toneelstukken, van Ferrex en Porrex en de Naald van Gammer Gurton, tot aan het bezit van het toneel door de stukken die Shakspeare veranderde, verbouwde en uiteindelijk zijn eigendom maakte. Verheugd met succes en geprikkeld door de groeiende interesse van het probleem, hebben ze geen enkele boekenstalling achtergelaten, geen kist in een zolder ongeopend, geen bestand van oude gele rekeningen om te ontbinden in vochtige en wormen, zo scherp was de hoop om te ontdekken of de jongen Shakespeare gepocheerd of niet, of hij paarden bij de theaterdeur hield, of hij school hield, en waarom hij in zijn testament alleen zijn op één na beste bed liet voor Anne Hathaway,

Er is iets ontroerend in de waanzin waarmee de voorbijgaande leeftijd het object mischoolt

waarop alle kaarsen schijnen en alle ogen worden gedraaid; de zorg waarmee het registreert elk klein beetje raken Koningin Elizabeth en King James, en de Essexes, Leicesters, Burleighs en Buckingham; en laat zonder een enkele waardevolle notitie de stichter van een andere dynastie voorbijgaan, die alleen de Tudor-dynastie zal doen herinneren, - de man die het Saksische ras in zich draagt

door de inspiratie die hem voedt, en op wiens gedachten de belangrijkste mensen van de wereld worden nu voor sommige leeftijden gevoed, en de geesten ontvangen dit en niet nog een vooroordeel. Een populaire speler; - niemand vermoedde dat hij de dichter van de mensheid was; en het geheim werd zo trouw bewaard door dichters en intellectuele mannen als door hovelingen en frivole mensen. Spek, die de inventaris van het menselijk begrip voor zijn tijd nam, noemde nooit zijn naam. Ben Jonson, hoewel we zijn paar woorden van respect en panegyric hebben gespannen, hadden geen vermoeden van de elastische roem wiens eerste vibraties hij probeerde. Hij dacht ongetwijfeld aan de lof die hij genereus aan hem had prijsgegeven en beschouwde zichzelf uit alle twijfel de betere dichter van de twee.

Als het verstandig moet zijn om verstand te hebben, zou volgens het spreekwoord de tijd van Shakespeare in staat moeten zijn om het te herkennen. Sir Henry Wotton werd vier jaar na Shakespeare geboren, en stierf drieëntwintig jaar na hem; en ik vind, onder zijn correspondenten en kennissen, de volgende personen: Theodore Beza, Isaac Casaubon, Sir Philip Sidney, de graaf van Essex, Lord Bacon, Sir Walter Raleigh, John Milton, Sir Henry Vane, Isaac Walton, Dr. Donne, Abraham Cowley, Bellarmine, Charles Cotton, John Pym, John Hales, Kepler, Vieta, Albericus Gentilis, Paul Sarpi, Arminius; met iedereen die een teken heeft van zijn communicatie, zonder vele anderen op te noemen die hij ongetwijfeld heeft gezien, - Shakespeare, Spenser, Jonson, Beaumont, Massinger, de twee Herberts, Marlow, Chapman en de rest. Sinds de constellatie van grote mannen die in de tijd van Pericles in Griekenland verschenen, was er nooit zo'n samenleving; toch slaagde hun genie er niet in om het beste hoofd in het universum te vinden. Het masker van onze dichter was ondoordringbaar. Je kunt de berg niet in de buurt zien. Het duurde een eeuw om het te vermoeden; en pas toen twee eeuwen voorbijgingen, na zijn dood, deed enige kritiek waarvan wij denken dat ze afdoende begint te verschijnen. Het was niet mogelijk om de geschiedenis van Shakespeare tot nu toe te schrijven; want hij is de vader van Duitse literatuur: het was met de introductie van Shakespeare in het Duits, door Lessing, en de vertaling van zijn werken door Wieland en Schlegel, dat de snelle uitbarsting van Duitse literatuur het meest intiem verbonden was. Pas in de negentiende eeuw, wiens speculatieve genie een soort levend Hamlet is, kon de tragedie van Hamlet zulke afvallige lezers vinden. Nu zijn literatuur, filosofie en denken Shakespearized. Zijn geest is de horizon waarachter we op dit moment niet kijken. Onze oren worden door zijn ritme naar muziek opgeleid.

De Shakespeare Society heeft in alle richtingen geïnformeerd, de ontbrekende feiten geadverteerd, geld geboden voor alle informatie die tot bewijs zal leiden, en met welk resultaat? Naast een belangrijke illustratie van de geschiedenis van de Engelse fase, die ik heb aangehaald, hebben ze een aantal feiten verzameld over het eigendom en de omgang met eigendom van de dichter. Het lijkt erop dat hij van jaar tot jaar een groter aandeel bezat in het Blackfriars 'Theatre: de kledingkast en andere aanhorigheden waren van hem: dat hij een landgoed kocht in zijn geboortedorp met zijn inkomsten als schrijver en aandeelhouder; dat hij in het beste huis in Stratford woonde; werd toevertrouwd door zijn burens met hun commissies in Londen, zoals het lenen van geld, en dergelijke; dat hij een echte boer was. Over de tijd dat hij Macbeth aan het schrijven was, klaagt hij Philip Rogers aan, in de Borough-court van Stratford, voor vijfendertig

shillings, tien pence, want maïs op verschillende tijdstippen aan hem werd afgeleverd; en in alle opzichten verschijnt het als een goede echtgenoot, zonder reputatie voor excentriciteit of overmaat. Hij was een goedmoedig soort man, een acteur en aandeelhouder in het theater, niet op een opvallende manier onderscheiden van andere acteurs en managers. Ik erken het belang van deze informatie. Het was zeker de moeite waard die werd genomen om het te kopen. Ik erken het belang van deze informatie. Het was zeker de moeite waard die werd genomen om het te kopen. Ik erken het belang van deze informatie. Het was zeker de moeite waard die werd genomen om het te kopen.

Maar welke stukjes informatie over zijn toestand deze onderzoeken mogelijk hebben gered, ze kunnen geen licht werpen op die oneindige uitvinding die de verborgen magneet is van zijn aantrekkingskracht voor ons. Wij zijn zeer onhandige schrijvers van de geschiedenis. We vertellen de kroniek van afkomst, geboorte, geboorteplaats, scholing, klasgenoten, geld verdienen, huwelijk, publicatie van boeken, beroemdheid, de dood; en wanneer we aan het einde van deze roddel zijn gekomen, verschijnt er geen relatie tussen de godin en de godin; en het lijkt alsof, als we willekeurig in de "Moderne Plutarchus" hadden gedoopt en daar een ander leven hadden gelezen, het ook de gedichten zou hebben gepast. Het is de essentie van poëzie om, zoals de regenboogdochter van Wonder, te ontspringen aan het onzichtbare, om het verleden af

te schaffen en alle geschiedenis te weigeren. Malone, Warburton, Dyce en Collier hebben hun olie verspild. De beroemde theaters, Covent Garden, Drury Lane, the Park en Tremont hebben vergeefs geholpen. Betterton, Garrick, Kemble, Kean en Macready wijden hun leven aan dit genie; hij kronen, verhelderen, gehoorzamen en uiten. Het genie kent ze niet. Het reciteren begint; één gouden woord springt uit onsterfelijk van al deze geschilderde pedanterie en kwelt ons lieflijk met uitnodigingen voor zijn ontoegankelijke huizen. Ik herinner me dat ik eens naar het gehucht van een beroemde performer ging, de trots van het Engelse toneel; en alles wat ik toen hoorde en alles wat ik me nu herinner van de tragedie was die waarin de tragedie geen rol speelde; gewoon de vraag van Hamlet aan de geest: - en express. Het genie kent ze niet. Het reciteren begint; één gouden woord springt uit onsterfelijk van al deze geschilderde pedanterie en kwelt ons lieflijk met uitnodigingen voor zijn ontoegankelijke huizen. Ik herinner me dat ik eens naar het gehucht van een beroemde performer ging, de trots van het Engelse toneel; en alles wat ik toen hoorde en alles wat ik me nu herinner van de tragedie was die waarin de tragedie geen rol speelde; gewoon de vraag van Hamlet aan de geest: - en express. Het genie kent ze niet. Het reciteren begint; één gouden woord springt uit onsterfelijk van al deze geschilderde pedanterie en kwelt ons lieflijk met uitnodigingen voor zijn ontoegankelijke huizen. Ik herinner me dat ik eens naar het gehucht van een beroemde performer ging, de trots van het Engelse toneel; en alles wat ik toen hoorde en alles wat ik me nu herinner van de tragedie was die waarin de tragedie geen rol speelde; gewoon de vraag van Hamlet aan de geest: -

"Wat kan dit betekenen,

dat u, lijk, wederom in volledig staal, opnieuw

de glimpen van de maan bekijkt?"

Die verbeeldingskracht die de kast die hij schrijft naar de dimensie van de wereld uitvergroet, drukte agenten in rang en orde, terwijl de grote werkelijkheid snel de glimp van de maan reduceert. Deze trucs van zijn magie bederven voor ons de illusies van de groene kamer. Kan een

biografie licht werpen op de plaatsen waar de Midzomernachtsdroom mij toelaat? Vertrok Shakspeare naar een notaris of parochie-recensent, sacristan of surrogaat in Stratford, het ontstaan

van die delicate creatie? Het bos van Arden, de behendige lucht van Scone Castle, het maanlicht van de villa van Portia, 'de antres enorme en verlaten oorden' van Othello's gevangenschap, - waar is de derde neef, of achterneef, het dossier van de kanselier, of persoonlijke brief, die één woord van die transcendente geheimen heeft bewaard? In orde, in dit drama,

Shakspeare is de enige biograaf van Shakespeare; en zelfs hij kan niets vertellen behalve de Shakespeare in ons, dat wil zeggen, op ons meest angstige en sympathieke uur. Hij kan niet van zijn statief afstappen en ons anekdotes geven over zijn inspiratie. Lees de antieke documenten bevrijd, geanalyseerd en vergeleken door de toegewijde Dyce en Collier; en lees nu een van deze hemelse zinnen, - aerolieten, - die uit de hemel lijken te zijn gevallen en die niet je ervaring, maar de man in de borst heeft aanvaard als woorden van het lot, en vertel me of ze overeenkomen ... als de eerste op enigerlei wijze verantwoording aflegt voor de laatste; of die het meest historische inzicht in de man geeft.

Vandaar dat, hoewel onze externe geschiedenis zo mager is, toch, met Shakespeare voor biograaf, in plaats van Aubrey en Rowe, we echt de informatie hebben die materieel is; dat wat karakter en fortuin beschrijft; datgene wat, als we op het punt stonden de man te ontmoeten en met hem af te rekenen, ons zou willen importeren. We hebben zijn vastgelegde overtuigingen op die vragen die in elk hart kloppen voor antwoord, - op leven en dood, op liefde, op rijkdom en armoede, op de prijzen van het leven en de manieren waarop we naar hen toe komen; op de karakters van mensen, en de invloeden, occult en open, die hun fortuin beïnvloeden; en op die mysterieuze en demonische krachten die onze wetenschap tarten en die toch hun boosaardigheid en hun gave in de helderste uren vervlechten. Wie heeft ooit het volume van de Sonnets gelezen zonder te ontdekken dat de dichter daar onthuld had, onder maskers die geen maskers zijn voor de intelligenten, de kennis van vriendschap en liefde; de verwarring van gevoelens in de meest gevoelige, en tegelijkertijd de meest intellectuele van mensen? Welke eigenschap van zijn privé-geest heeft hij verborgen in zijn drama's? Op zijn ruime foto's van de heer en de koning kan men onderscheiden welke vormen en geesteswetenschappen hem behaagden; zijn vreugde in troepen van vrienden, in grote gastvrijheid, in vrolijk geven. Laat Timon, laat Warwick, Antonio de handelaar antwoord geven voor zijn grote hart. Tot dusverre is Shakspeare de minst bekende persoon, hij is de enige persoon, in alle moderne geschiedenis, die we kennen. Welk punt van moraal, van manieren, van economie, van filosofie, van religie, van smaak, van het gedrag van het leven, heeft hij zich niet gevestigd? Welk mysterie heeft hij niet zijn kennis van betekend? Welk ambt of functie of district van de mens ' Zijn werk heeft hij niet onthouden? Welke koning heeft hij de staat niet geleerd, zoals Talma Napoleon onderwees? Welk meisje heeft hem niet fijner gevonden dan haar delicatessen? Welke geliefde heeft hij niet uitgehaakt? Welke wijze heeft hij niet uit het oog verloren? Welke heer heeft hij niet onderwezen in de grofheid van zijn gedrag?

Sommige bekwame en gewaardeerde critici vinden geen kritiek op Shakspeare waardevol die niet puur op de dramatische verdienste berust; dat hij valselijk wordt beoordeeld als dichter en filosoof. Ik denk even hoog als deze critici van zijn dramatische verdienste, maar denk nog steeds dat het een ondergeschikte rol speelt. Hij was een volle man, die graag praatte; een hersens die

gedachten en beelden uitademden, die, op zoek naar ontluchting, het volgende drama bij de hand hadden. Als hij minder was geweest, hadden we moeten overwegen hoe goed hij zijn plaats vervulde, hoe goed een toneelschrijver hij was, en hij is de beste ter wereld. Maar het blijkt dat wat hij te zeggen heeft, van dat gewicht is om wat aandacht van het voertuig te trekken; en hij is als een heilige wiens geschiedenis in alle talen moet worden weergegeven, in verzen en proza, in liederen en beelden, en in spreekwoorden opgedeeld; zodat de gelegenheid die de heilige gaf 's betekent de vorm van een gesprek, of van een gebed, of van een code van wetten, is niet van belang in vergelijking met de universaliteit van de toepassing ervan. Dus het gaat met de wijze Shakspeare en zijn boek van het leven. Hij schreef de airs voor al onze moderne muziek; hij schreef de tekst van het moderne leven; de tekst van manieren; hij tekende de man van Engeland en Europa, de vader van de man in Amerika; hij trok de man en beschreef de dag, en wat daarin wordt gedaan; hij las de harten van mannen en vrouwen, hun oprechtheid en hun tweede gedachte en listen; de listen van onschuld, en de overgangen waardoor deugden en ondeugden in hun tegenstellingen glijden; hij kon het deel van de moeder van het deel van de vader scheiden in het aangezicht van het kind, of de fijne afbakeningen van vrijheid en van het lot trekken; hij kende de wetten van repressie die de politie van de natuur maken; en alle snoep en alle verschrikkingen van het menselijke lot lagen in zijn geest even waarachtig, maar net zo zacht als het landschap op het oog ligt. En het belang van deze levenswijsheid neemt de vorm, van Drama of Episch, onder de aandacht. Het is als het stellen van een vraag over het papier waarop de boodschap van een koning is geschreven.

Shakspeare is evenzeer buiten de categorie van vooraanstaande auteurs, als hij uit de menigte is. Hij is onvoorstelbaar wijs; de anderen, denkbaar. Een goede lezer kan zich als het ware in Plato's brein nestelen en van daaruit denken; maar niet in Shakspeare's. We zijn nog steeds buiten de deur. Voor executive faculteit, voor creatie, is Shakspeare uniek. Niemand kan zich het beter voorstellen. Hij was het verste bereik van subtiliteit die compatibel was met een individueel zelf, - de meest subtiele van auteurs, en slechts net binnen de mogelijkheid van auteurschap. Met deze levenswijsheid is de gelijkwaardige begiftiging van fantasierijke en van lyrische kracht. Hij bekleedde de schepselen van zijn legende met vorm en gevoel alsof het mensen waren die onder zijn dak hadden geleefd; en maar weinig echte mannen hebben zulke verschillende karakters achtergelaten als deze ficties. En ze spraken in taal zo zoet als het was. Maar zijn talenten hebben hem nooit verleid tot een pronkzucht, en hij heeft ook niet aan één snaar geharped. Een alomtegenwoordige mensheid coördineert al zijn vermogens. Geef een talentenmens een verhaal te vertellen, en zijn partijdigheid zal weldra verschijnen. Hij heeft bepaalde observaties, meningen, onderwerpen die een toevallige prominentie hebben en die hij allemaal ter beschikking stelt om te exposeren. Hij propt dit deel en verhongert dat andere deel, waarbij hij niet de conditie van het ding raadpleegt, maar zijn conditie en kracht. Maar Shakespeare heeft geen eigenaardigheid, geen belangrijk onderwerp; maar alles is naar behoren gegeven; geen aderen, geen nieuwsgierigheid; geen koe-schilder, geen vogel-liefhebber, geen man is hij; hij heeft geen waarneembaar egoïsme: het grote vertelt hij enorm; de kleine, ondergeschikte. Hij is wijs zonder nadruk of bewering; hij is sterk, zoals de natuur sterk is, die het land zonder moeite ophijst op berghellingen en volgens dezelfde regel als ze een luchtbel laat zweven, en het leuk vindt om de ene als de andere te doen. Dit maakt die gelijkheid van macht in klucht, tragedie, vertelling en liefdesliedjes; een verdienste zo onophoudelijk dat elke lezer ongelovig is tegenover de perceptie van andere lezers.

Deze kracht van expressie, of van het overbrengen van de diepste waarheid van dingen naar muziek en vers, maakt hem het type van de dichter en heeft een nieuw probleem toegevoegd aan de metafysica. Dit is wat hem in de natuurlijke geschiedenis werpt, als een hoofdproductie van de

aarde, en als het aankondigen van nieuwe tijdperken en verbeteringen. Dingen werden weerspiegeld in zijn poëzie zonder verlies of waas: hij kon de fijne met precisie schilderen, de grote met kompas, de tragische en de komische onverschillig en zonder enige vervorming of gunst. Hij droeg zijn krachtige uitvoering tot in de kleinste details, tot een haarpunt, beëindigt een wimper of een kuil zo stevig als hij een berg tekent; en toch zullen deze, net als de natuur, de controle van de zonnemicroscoop dragen.

Kortom, hij is het belangrijkste voorbeeld om te bewijzen dat min of meer productie, meer of minder foto's, onverschillig is. Hij had de macht om één foto te maken. Daguerre leerde hoe je een bloem kunt laten etsen op zijn plaat van jodium, en gaat vervolgens vrijuit om een

miljoen te etsen. Er zijn altijd objecten; maar er was nooit vertegenwoordiging. Hier is eindelijk een perfecte weergave; en laat de wereld van de figuren nu zitten voor hun portretten. Er kan geen recept worden gegeven voor het maken van een Shakspeare; maar de mogelijkheid van de vertaling van dingen in liedjes wordt aangetoond.

Zijn lyrische kracht ligt in het genie van het stuk. De sonnetten zijn, hoewel hun voortreffelijkheid verloren gaat in de pracht van de drama's, even onnavolgbaar als zij; en het is geen verdienste van lijnen, maar een totale verdienste van het stuk; zoals de toon van een onvergelykbare persoon, zo is dit een toespraak van poëtische wezens, en elke clause die nu onverdraaglijk is als een heel gedicht.

Hoewel de toespraken in de toneelstukken en enkele regels een schoonheid hebben die het oor verleidt om hen te pauzeren omwille van hun euforie, is de zin toch zo geladen met betekenis en zo verbonden met zijn voorgangers en volgelingen, dat de logicus tevreden is. Zijn middelen zijn even bewonderenswaardig als zijn doeleinden; elke ondergeschikte uitvinding, waarmee hij zichzelf helpt om een

aantal onverzoenlijke tegenstellingen te verbinden, is ook een gedicht. Hij is niet gereduceerd om af te stappen en te lopen omdat zijn paarden met hem in een afgelegen richting op weg zijn: hij rijdt altijd.

De beste poëzie was de eerste ervaring; maar de gedachte heeft een transformatie ondergaan sinds het een ervaring was. Gecultiveerde mannen bereiken vaak een goede vaardigheid in het schrijven van verzen; maar het is gemakkelijk om via hun gedichten hun persoonlijke geschiedenis te lezen: iedereen die bekend is met de partijen kan elke figuur een naam geven; dit is Andrew en dat is Rachel. Het zintuig blijft dus prozaïsch. Het is een rups met vleugels en nog geen vlinder. In de geest van de dichter is het feit helemaal overgegaan in het nieuwe element van het denken en heeft alles verloren wat exuviaal is. Deze vrijgevigheid blijft bij Shakspeare. We zeggen, vanuit de waarheid en de nabijheid van zijn foto's, dat hij de les uit zijn hoofd kent. Toch is er geen spoor van egoïsme.

Nog een koninklijke trek hoort bij de dichter. Ik bedoel zijn opgewektheid, zonder welke geen enkele man dichter kan zijn, want schoonheid is zijn doel. Hij houdt van deugd, niet vanwege zijn verplichting maar vanwege zijn genade: hij geniet van de wereld, in de mens, in de vrouw, voor het heerlijke licht dat van hen glinstert. Schoonheid, de geest van vreugde en hilariteit, werpt hij over het universum. Epicurus vertelt dat poëzie zulke charmes heeft dat een geliefde zijn meesteres zou kunnen verlaten om eraan deel te nemen. En de echte barden zijn bekend om hun stevige en opgewekte humeur. Homer ligt in de zon; Chaucer is blij en recht; en Saadi zegt: "In het gerucht ging het in het buitenland dat ik berouw had, maar wat moest ik doen met bekering?" Niet minder soeverein en opgewekt, - veel meer soeverein en opgewekt, is de toon van Shakspeare. Zijn naam suggereert vreugde en emancipatie in het hart van de mens. Als hij in een gezelschap van menselijke zielen zou verschijnen, wie zou dan niet in zijn troep marcheren? Hij raakt niets aan dat geen gezondheid en een lang leven leent uit zijn feeststijl.

En nu, hoe staat het met de mens met deze bard en weldoener, wanneer we, in eenzaamheid, onze oren sluiten voor de nagalm van zijn roem, proberen we de balans te vinden? Eenzaamheid heeft strenge lessen; het kan ons leren om zowel helden als dichters te sparen; en het weegt Shakspeare ook, en vindt dat hij de halfheid en onvolmaaktheid van de mensheid deelt.

Shakspeare, Homer, Dante, Chaucer, zagen de luister van betekenis die speelt over de zichtbare wereld; wist dat een boom een

ander nut had dan appels, en graan anders dan voor meel, en de bal van de aarde, dan voor grondbewerking en wegen: dat deze dingen een tweede en fijnere oogst voor de geest droegen, zijnde emblemen van haar gedachten, en het overbrengen in al hun natuurlijke geschiedenis van een bepaald stomme commentaar op het menselijk leven. Shakspeare gebruikte ze als kleuren om zijn foto samen te stellen. Hij rustte in hun schoonheid; en heeft nooit de stap gezet die onvermijdelijk leek voor zo'n genie, namelijk om de deugd te ontdekken die zich in deze symbolen bevindt en deze kracht over te dragen: - wat zeggen zij zelf? Hij bekeerde de elementen die op zijn commando wachtten, tot amusement. Hij was meester van de eerbetoon aan de mensheid. Is het niet alsof iemand zou moeten hebben, door majestueuze krachten van de wetenschap, de kometen in zijn hand gegeven, of de planeten en hun manen, en zou hen uit hun banen moeten trekken om met het gemeentelijke vuurwerk op een vakantienacht te schitteren, en in alle steden adverteren, "Zeer superieure pyrotechniek deze avond"? Zijn de agenten van de natuur, en de macht om ze te begrijpen, niet meer waard dan een straatsirade of de adem van een sigaar? Men herinnert zich nog de trompet-tekst in de Koran, - "De hemel en de aarde en alles wat er tussen is, denkt dat wij ze voor schut hebben gemaakt?" Zolang de vraag van talent en mentale kracht is, heeft de mensenwereld niet zijn gelijke te tonen. Maar wanneer de vraag is, naar het leven en zijn materialen en zijn hulpwerkers, hoe profiteert het mij? Wat betekent het? Het is maar een twaalfde nacht, of Midsummer Night's Dream of Winter Evening 's Verhaal: wat betekent min of meer een andere afbeelding? Het Egyptische vonnis van de Shakspeare Societies komt voor de geest; dat hij een joviale acteur en manager was. Ik kan dit feit niet met zijn vers verbinden. Andere bewonderenswaardige mannen hebben levens geleid in een soort van overeenstemming met hun denken; maar deze man, in groot contrast. Was hij minder geweest, had hij alleen de algemene maatstaf van grote auteurs bereikt, van Bacon, Milton, Tasso, Cervantes, we zouden het feit in de schemering van het menselijke lot kunnen achterlaten: maar dat deze man van mensen, hij die gaf aan de wetenschap van geest een nieuw en groter onderwerp dan ooit had bestaan, en plantte de standaard van de mensheid wat verder in Chaos, - dat hij niet wijs voor zichzelf zou zijn; - het moest zelfs in de geschiedenis van de wereld gaan dat de beste dichter leidde een obscuur en

profaan leven, zijn genie gebruiken voor het publieke amusement. wat betekent een andere afbeelding meer of minder? Het Egyptische vonnis van de Shakspeare Societies komt voor de geest; dat hij een joviale acteur en manager was. Ik kan dit feit niet met zijn vers verbinden. Andere bewonderenswaardige mannen hebben levens geleid in een soort van overeenstemming met hun denken; maar deze man, in groot contrast. Was hij minder geweest, had hij alleen de algemene maatstaf van grote auteurs bereikt, van Bacon, Milton, Tasso, Cervantes, we zouden het feit in de schemering van het menselijke lot kunnen achterlaten: maar dat deze man van mensen, hij die gaf aan de wetenschap van geest een nieuw en groter onderwerp dan ooit had bestaan, en plantte de standaard van de mensheid wat verder in Chaos, - dat hij niet wijs voor zichzelf zou zijn; - het moest zelfs in de geschiedenis van de wereld gaan dat de beste dichter leidde een obscuur en profaan leven, zijn genie gebruiken voor het publieke amusement. wat betekent een andere afbeelding meer of minder? Het Egyptische vonnis van de Shakspeare Societies komt voor de geest; dat hij een joviale acteur en manager was. Ik kan dit feit niet met zijn vers verbinden. Andere bewonderenswaardige mannen hebben levens geleid in een soort van overeenstemming met hun denken; maar deze man, in groot contrast. Was hij minder geweest, had hij alleen de algemene maatstaf van grote auteurs bereikt, van Bacon, Milton, Tasso, Cervantes, we zouden het feit in de schemering van het menselijke lot kunnen achterlaten: maar dat deze man van mensen, hij die gaf aan de wetenschap van geest een nieuw en groter onderwerp dan ooit had bestaan, en plantte de standaard van de mensheid wat verder in Chaos, - dat hij niet wijs voor zichzelf zou zijn; - het moest zelfs in de geschiedenis van de wereld gaan dat de beste dichter leidde een obscuur en profaan leven, zijn genie gebruiken voor het publieke amusement.

Welnu, andere mannen, priester en profeet, Israëlitisch, Duits en Zweed, aanschouwden dezelfde objecten: zij zagen ook door hen heen wat zich daarin bevond. En met welk doel? De schoonheid was meteen verdwenen; ze lezen geboden, alle - behalve bergachtige plicht; een verplichting, een droefheid, als van opgestapelde bergen, viel op hen, en het leven werd akelig, vreugdeloos, de vooruitgang van een pelgrim, een proeftijd, belegerd door een treurige geschiedenis van Adams val en vervloeking achter ons; met doemdenkingen en vaginale en strafvuren voor ons; en het hart van de ziener en het hart van de luisteraar zonk erin.

Toegegeven moet worden dat dit halfbeelden zijn van halve mannen. De wereld wil nog steeds zijn dichter-priester, een verzoener, die niet met Shakspeare de speler zal kleineren, noch in de graven zal tasten, met Swedenborg de rouwende; maar wie zal zien, spreken en handelen, met gelijke inspiratie. Want kennis zal de zonneschijn verhelderen; recht is mooier dan persoonlijke genegenheid; en liefde is verenigbaar met universele wijsheid.

JOHN MILTON: DICHTER EN PATRIOT. [4]

1608-1674.

DOOR THOMAS BABINGTON MACAULAY.

Tegen het einde van het jaar 1823 ontmoette de heer Lemon, plaatsvervangend bewaarder van de staatspapieren, in de loop van zijn onderzoekingen onder de persen van zijn ambt, een groot Latijns manuscript. Er werden gecorrigeerde kopieën aangetroffen van de buitenlandse zendingen die Milton had geschreven toen hij het kantoor van secretaris vulde, en verschillende kranten met betrekking tot de Popish Trials en de Rye-house Plot. Het geheel was verpakt in een envelop, geabonneerd op meneer Skinner, koopman. Bij onderzoek bleek het grote manuscript het lang verloren gegaan essay over de doctrines van het christendom, dat volgens Wood en Toland, Milton na de herstelling eindigde en bij Cyriac Skinner werd gedeponereerd. Skinner, het is bekend, hield dezelfde politieke mening bij zijn illustere vriend. Het is daarom waarschijnlijk, zoals meneer Lemon veronderstelt, dat hij tijdens die vervolging van de Whigs die volgde op de ontbinding van het Oxford-parlement mogelijk onder de verdenkingen van de regering was gevallen en dat, als gevolg van een algemene inbeslagname van zijn papieren, dit werk mogelijk naar het kantoor is gebracht waarin het is gevonden. Maar wat de avonturen van het manuscript ook mogen zijn, er kan ongetwijfeld een echte overblijfsel van de grote dichter zijn

[4] Joannis Miltoni, Angli, de Doctrinâ Christianâ libri duo posthumi. Een verhandeling over de christelijke doctrine, alleen samengesteld uit de Heilige Schrift. Door JOHN MILTON, vertaald uit het origineel door Charles R. Sumner, MA, enz., Enz. : 1825. Uit de Edinburgh Review, augustus 1825; enigszins ingekort.

Het boek zelf zal niet veel toevoegen aan de roem van Milton Was het veel orthodoxer of veel meer ketterse dan het is, het zou de huidige generatie niet veel stichten of corrupt maken. De mannen van onze tijd mogen niet worden omgezet of verdraaid door quarto's. Nog een paar dagen, en dit essay zal de Defensio Populi volgen naar het stof en de stilte van de bovenste plank. De naam van de auteur, en de opmerkelijke omstandigheden die bij de publicatie ervan horen, zullen er een zekere aandacht aan geven. Gedurende een maand of twee zal het een paar minuten chatten in elke salon, en een paar kolommen in elk tijdschrift; en het zal dan, om de elegante taal van de speelbiljetten te lenen, teruggetrokken worden om plaats te maken voor de komende nieuwigheden.

Wij wensen echter gebruik te maken van de belangstelling, hoe vergankelijk ook, die dit werk heeft opgewekt. De handige Kapucijnen kiezen er nooit voor te prediken over het leven en de wonderen van een heilige, totdat ze de devotiegevoelens van hun auditors hebben gewekt door een relikwie van hem te tonen - een draad van zijn kledingstuk, een lok van zijn haar of een druppel van zijn bloed. Volgens hetzelfde principe willen we misbruik maken van de late interessante ontdekking, en hoewel dit gedenkteken van een grote en goede man nog steeds in handen is van iedereen, om iets te zeggen over zijn morele en intellectuele kwaliteiten. We zijn er ook van overtuigd dat de strengste lezers ons de schuld zullen geven als we in een gelegenheid als het heden voor korte tijd van de onderwerpen van de dag afwenden om met alle liefde en eerbied het genie en de deugden van Johannes te herdenken. Milton, de dichter, de staatsman, de filosoof,

Het is door zijn poëzie dat Milton het bekendst is; en het is van zijn poëzie die we eerst willen spreken. Door het algemeen kiesrecht van de beschaafde wereld, is zijn plaats toegewezen aan de grootste meesters van de kunst. Zijn tegenstanders zijn echter, hoewel overstemd, niet het zwijgen opgelegd. Er zijn veel critici, en sommigen met een grote naam, die in één adem werken om de gedichten te verheerlijken en de dichter te verwerpen. De werken, die zij erkennen, beschouwd in zichzelf, kunnen worden gerekend tot de edelste producties van de menselijke geest. Maar ze zullen de schrijver niet toestaan

om te rangschikken met die grote mannen die, geboren in de kinderschoenen van de beschaving, door hun eigen vermogens het gebrek aan onderricht hebben geleverd en, hoewel ze zelf modellen missen, nagelaten hebben om modellen van het nageslacht te gebruiken die imitatie trotseren. Milton, zo wordt gezegd, erfde wat zijn voorgangers creëerden; hij leefde in een verlichte tijd; hij ontving een voltooide opleiding; en we moeten daarom, als we een juiste inschatting van zijn bevoegdheden zouden vormen, grote aftrekkingen maken rekening houdend met deze voordelen.

We durven echter te zeggen, integendeel, paradoxaal als de opmerking kan lijken, dat geen enkele dichter ooit heeft hoeven worstelen met ongunstigere omstandigheden dan Milton. Hij betwijfelde of hij zelf eigenaar was geweest, of hij niet 'te laat' was geboren. Voor deze gedachte heeft Johnson het gepast geacht om hem de dader van veel onhandige spot te maken. De dichter, zo meenden wij, begreep de aard van zijn kunst beter dan de criticus. Hij wist dat zijn poëtische genie geen voordeel had van de beschaving die hem omringde, of van het leren dat hij had verworven; en hij keek met iets als naar spijt terug naar het ruigere tijdperk van eenvoudige woorden en levendige indrukken.

We denken dat poëzie, naarmate de beschaving voortschrijdt, bijna noodzakelijkerwijs afneemt. Daarom bewonderen we vurig die grote verbeeldingswerken die in de donkere tijdperken zijn verschenen, maar we bewonderen ze niet des te meer omdat ze in de middeleeuwen zijn verschenen. Integendeel, we zijn van mening dat het prachtigste en prachtigste bewijs van genialiteit een groot gedicht is dat in een geciviliseerde tijd is geproduceerd. We kunnen niet begrijpen waarom degenen die in dat meest orthodoxe artikel van literair geloof geloven, dat de vroegste dichters over het algemeen de beste zijn, zich in de regel moeten afvragen alsof het de uitzondering is. Zeker, de uniformiteit van het verschijnsel duidt op een overeenkomstige uniformiteit in de oorzaak.

Het is een feit dat gewone waarnemers redeneren van de voortgang van de experimentele wetenschappen naar die van de imitatieve kunsten. De verbetering van de eerste is geleidelijk en langzaam. Leeftijden worden besteed aan het verzamelen van materialen, meer tijd aan het scheiden en combineren ervan. Zelfs wanneer een systeem is gevormd, is er nog iets om toe te voegen, te wijzigen of te weigeren. Elke generatie geniet van het gebruik van een enorme schat die haar is nagelaten door de oudheid, en geeft die schat, aangevuld met nieuwe aanwinsten, door aan toekomstige tijdperken. In deze bezigheden liggen de eerste speculanten daarom onder grote nadelen en hebben ze, ook als ze falen, recht op lof. Hun leerlingen, met veel lagere intellectuele vermogens, overtreffen deze snel in werkelijke verworvenheden. Elk meisje dat mevrouw Marcet heeft gelezen s kleine dialogen over politieke economie zouden Montague of Walpole veel lessen in financiën kunnen bijbrengen. Elke intelligente man kan nu, door zichzelf

resoluut een paar jaar op de wiskunde in te zetten, meer leren dan de grote Newton wist na een halve eeuw van studie en meditatie.

Maar dat is het niet met muziek, met schilderen of met beeldhouwkunst. Nog minder is het dus met poëzie. De vooruitgang van de verfijning levert deze kunst zelden betere voorwerpen van imitatie. Het kan inderdaad de instrumenten verbeteren die nodig zijn voor de mechanische bewerkingen van de muzikant, de beeldhouwer en de schilder. Maar de taal, de machine van de dichter, is het best geschikt voor zijn doel in zijn meest onbeschofte staat. Naties, zoals individuen, nemen eerst waar en abstraheren vervolgens. Ze gaan van bepaalde afbeeldingen naar algemene voorwaarden. Vandaar dat het vocabulaire van een verlichte samenleving filosofisch is, dat van een halfbeschaafd volk poëtisch is.

Deze verandering in de taal van de mens is deels de oorzaak en deels het effect van een overeenkomstige verandering in de aard van hun intellectuele activiteiten, van een verandering waardoor wetenschap wint en poëzie verliest. Generalisatie is noodzakelijk voor de bevordering van kennis; maar particulariteit is onmisbaar voor de creaties van de verbeelding. Naarmate mannen meer weten en meer denken, kijken ze minder naar individuen en meer naar klassen. Ze maken daarom betere theorieën en slechtere gedichten. Ze geven ons vage zinnen in plaats van beelden en gepersonifieerde kwaliteiten in plaats van mensen. Ze kunnen de menselijke natuur beter analyseren dan hun voorgangers. Maar analyse is niet het werk van de dichter. Zijn kantoor is om te portretteren, niet om te ontleden. Hij kan in morele zin geloven, zoals Shaftesbury; hij kan alle menselijke acties verwijzen naar eigenbelang, zoals Helvetius; of hij zal misschien nooit over de kwestie nadenken. Zijn geloofsovertuiging over dergelijke onderwerpen zal niet meer van invloed zijn poëzie, correct genoemd, dan de noties die een schilder kan hebben bedacht met betrekking tot de traanklieren, of de circulatie van het bloed, de tranen van zijn Niobe, of de blosjes van zijn Aurora. Als Shakespeare een boek had geschreven over de motieven van menselijk handelen, is het geenszins zeker dat het een goede zou zijn geweest. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat het half zoveel bekwaam redeneren over het onderwerp bevat zou hebben als te vinden is in de Fabel van de Bijen. Maar kan Mandeville een Iago hebben gemaakt? Hoe goed hij ook wist hoe karakters in hun elementen konden worden opgelost, zou hij die elementen op zo'n manier kunnen combineren dat ze een man vormen - een echte, levende, individuele man? Zijn geloofsovertuiging over dergelijke onderwerpen zal niet meer van invloed zijn poëzie, correct genoemd, dan de noties die een schilder kan hebben bedacht met betrekking tot de traanklieren, of de circulatie van het bloed, de tranen van zijn Niobe, of de blosjes van zijn Aurora. Als Shakespeare een boek had geschreven over de motieven van menselijk handelen, is het geenszins zeker dat het een goede zou zijn geweest. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat het half zoveel bekwaam redeneren over het onderwerp bevat zou hebben als te vinden is in de Fabel van de Bijen. Maar kan Mandeville een Iago hebben gemaakt? Hoe goed hij ook wist hoe karakters in hun elementen konden worden opgelost, zou hij die elementen op zo'n manier kunnen combineren dat ze een man vormen - een echte, levende, individuele man? dan de noties die een schilder kan hebben bedacht met

betrekking tot de traanklieren, of de bloedcirculatie, zullen de tranen van zijn Niobe beïnvloeden, of de blosjes van zijn Aurora. Als Shakespeare een boek had geschreven over de motieven van menselijk handelen, is het geenszins zeker dat het een goede zou zijn geweest. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat het half zoveel bekwaam redeneren over het onderwerp bevat zou hebben als te vinden is in de Fabel van de Bijen. Maar kan Mandeville een Iago hebben gemaakt? Hoe goed hij ook wist hoe karakters in hun elementen konden worden opgelost, zou hij die elementen op zo'n manier kunnen combineren dat ze een man vormen - een echte, levende, individuele man? dan de noties die een schilder kan hebben bedacht met betrekking tot de traanklieren, of de bloedcirculatie, zullen de tranen van zijn Niobe beïnvloeden, of de blosjes van zijn Aurora. Als Shakespeare een boek had geschreven over de motieven van menselijk handelen, is het geenszins zeker dat het een goede zou zijn geweest. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat het half zoveel bekwaam redeneren over het onderwerp bevat zou hebben als te vinden is in de Fabel van de Bijen. Maar kan Mandeville een Iago hebben gemaakt? Hoe goed hij ook wist hoe karakters in hun elementen konden worden opgelost, zou hij die elementen op zo'n manier kunnen combineren dat ze een man vormen - een echte, levende, individuele man? Als Shakespeare een boek had geschreven over de motieven van menselijk handelen, is het geenszins zeker dat het een goede zou zijn geweest. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat het half zoveel bekwaam redeneren over het onderwerp bevat zou hebben als te vinden is in de Fabel van de Bijen. Maar kan Mandeville een Iago hebben gemaakt? Hoe goed hij ook wist hoe karakters in hun elementen konden worden opgelost, zou hij die elementen op zo'n manier kunnen combineren dat ze een man vormen - een echte, levende, individuele man? Als Shakespeare een boek had geschreven over de motieven van menselijk handelen, is het geenszins zeker dat het een goede zou zijn geweest. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat het half zoveel bekwaam redeneren over het onderwerp bevat zou hebben als te vinden is in de Fabel van de Bijen. Maar kan Mandeville een Iago hebben gemaakt? Hoe goed hij ook wist hoe karakters in hun elementen konden worden opgelost, zou hij die elementen op zo'n manier kunnen combineren dat ze een man vormen - een echte, levende, individuele man?

*

Het moet worden toegevoegd dat Tennyson, afgezien van de perquisites bij de dichter laureaat kantoor ☐

E-books lenen bij de online Bibliotheek - Je Kindle opnieuw opstarten Kijken; Kindle is langzaam of vastgelopen & middot; Content wordt niet gedownload naar je Kindle-e-reader Kijken; Kan geen Foodvalley Summit The Protein Plan(et) - Foodvalley NL - Als je de originele bron niet kunt vinden dan moet je verwijzen naar deze bron via de ander bron. In de Je wilt nu graag naar dit boek van de heer Driessen verwijzen maar je kunt dit boek niet vinden. TitleBook (edition). City. Is het nu noodzakelijk om het jaartal 1999 te vermelden of kan ik schrijven:. Een heimelijke romance ; Tussen angst en liefde ; Schijn - Dus [CSM starten] -functie (optie) bevindt zich niet langer in het BIOS Setup-menu van de Intel CoffeeLake-processor. Raadpleeg deze video Niet alles is vergeten (Dutch Edition) eBook: Wendy Walker - Technical description of the product. "fischer Power-Fast"

and "fisher construction screws" are self-tapping screws to be used in timber structures. Cookies wissen, inschakelen en beheren in Chrome - Dit prachtige boek barst van de levenslust. De roman Chalet 152, van de ernstig zieke Anton Valens, is een ode aan levenslust. Elke zin is raak. (Michael Schumacher ligt niet aan slangetjes en kan uit bed - Unie.nl Staatkundige wereldkaart pdf - Het is even wennen, maar voordat je het weet kan je niet meer zonder!. dit gaat het makkelijkst via de pagina www.schoonepc.nl/boek/, tabblad Vragen? Je bent mijn moeder niet! (Girls alert Book 1) (Dutch Edition - Michael Schumacher is al vijf jaar herstellende van een ernstig ski-ongeluk. Hoe het nu met hem gaat, is onduidelijk. Familie en vrienden doen geen De edele kunst van not giving a f*ck, Mark Manson - bol.com - ... Earthly Delights narrated by Redmond o'Hanlon. There is also a version for children available, with Nienke de La Rive Box as narrator (in Dutch). Start the tour Personeel en organisatie engels - OS X El Capitan blijft beschikbaar voor Mac-computers die niet kunnen OS X El Capitan kan niet over een nieuwere versie van macOS heen De Hemel I : Heaven (Dutch Edition) - Amazon.com: Ik kan het (niet) (Dutch Edition) (9789492297259): Mary Karapetian Alvord, Anne McGrath: Books.

Relevant Books

[[DOWNLOAD](#)] - Your Life Made Easier: A new life guide unlike any other

[[DOWNLOAD](#)] - Download ebook Wrong Place, Right Time (Roguefalls Book 3) free

[[DOWNLOAD](#)] - Ebook Pierre ---The Kind And Generous Waiter online

[[DOWNLOAD](#)] - Free The Friendship Circle free pdf

[[DOWNLOAD](#)] - Ebook Voices
